Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (kaheksas koda)

30. juuni 2016*

Dumping — Hiina päritolu tempermalmist valatud keermestatud toruliitmike import — Lõplik dumpinguvastane tollimaks — Normaalväärtuse arvutuste käsitlemine konfidentsiaalsena — Õigel ajal esitatud teave — Ettevõtte turumajandusliku kohtlemise võimaldamist käsitleva otsuse tegemise tähtaeg — Kaitseõigused — Võrdne kohtlemine — Tagasiulatuva jõu puudumise põhimõte — Määruse (EÜ) nr 1225/2009 artikli 2 lõiked 7–11, artikli 3 lõiked 1–3, artikli 6 lõige 7, artikli 19 lõiked 1 ja 5 ning artikli 20 lõiked 2 ja 4

Kohtuasjas T–424/13,

Jinan Meide Casting Co. Ltd, asukoht Jinan (Hiina), esindajad: advokaadid R. Antonini ja E. Monard,

hageja,

versus

Euroopa Liidu Nõukogu, esindajad: S. Boelaert ja B. Driessen, keda abistasid advokaat S. Gubel ja *solicitor* B. O'Connor,

kostja,

keda toetab

Euroopa Komisjon, esindajad: J.-F. Brakeland ja M. França,

menetlusse astuja,

mille ese on nõue tühistada nõukogu 13. mai 2013. aasta rakendusmäärus (EÜ) nr 430/2013, millega kehtestatakse lõplik dumpinguvastane tollimaks Hiina Rahvavabariigist ja Taist pärit tempermalmist valatud keermestatud toruliitmike impordi suhtes, nõutakse lõplikult sisse sellise impordi suhtes kehtestatud ajutine tollimaks ning lõpetatakse menetlus Indoneesia suhtes (ELT L 129, lk 1) hagejat puudutavas osas,

ÜLDKOHUS (kaheksas koda),

koosseisus: president D. Gratsias (ettekandja), kohtunikud M. Kancheva ja C. Wetter,

kohtusekretär: ametnik L. Grzegorczyk,

arvestades menetluse kirjalikku osa ja 22. oktoobri 2015. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: inglise.

otsuse

Vaidluse taust

1 Nõukogu 30. novembri 2009. aasta määrus (EÜ) nr 1225/2009 kaitse kohta dumpinguhinnaga impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Ühenduse liikmed (ELT L 343, lk 51; edaspidi „algmäärus“) kehtestab Euroopa Liidu õiguses dumpinguvastase uurimise menetluse korra. Vastavalt selle määruse põhjendusele 3 võetakse määrusega Maailma Kaubandusorganisatsiooni (WTO) asutamislepingu (EÜT 1994, L 336, lk 3; ELT eriväljaanne 11/21, lk 82) lisas 1 A oleva 1994. aasta üldise tolli- ja kaubanduskokkuleppe VI artikli rakendamise lepingu (EÜT L 336, lk 103; ELT eriväljaanne 11/21, lk 189; edaspidi „dumpinguvastane leping“) eeskirjade nõuetekohase ja läbipaistva kohaldamise tagamiseks võimalikult suures ulatuses liidu õigusesse üle dumpinguvastase lepingu tingimused.

2 Euroopa Parlamendi ja nõukogu 12. detsembri 2012. aasta määrus (EL) nr 1168/2012, millega muudetakse nõukogu määrust nr 1225/2009 (ELT L 344, lk 1, edaspidi „muutmismäärus“) jõustus 15. detsembril 2012.

3 Hageja Jinan Meide Casting Co. Ltd on Hiinas asutatud äriühing, kes toodab siseturule ja ekspordiks tempermalmist valatud keermestatud toruliitmikke.

Ajutisele määrusele eelnenud, uurimismenetluses tähtsust omavad asjaolud

4 Olles saanud Euroopa Liidu tempermalmist valatud toruliitmike tootmisharu kaitsekomitee poolt 3. jaanuaril 2012 esitatud kaebuse, avaldas Euroopa Komisjon 16. veebruaril 2012 teate dumpinguvastase menetluse algatamise kohta teatavate Hiina Rahvavabariigist, Taist ja Indoneesiast pärit tempermalmist valatud keermestatud toruliitmike impordi suhtes (ELT C 44, lk 33). Selle teate punktist 3 selgub, et väidetavalt dumpinguhinnaga müüdav toode on toode, mida klassifitseeritakse nõukogu 23. juuli 1987. aasta määruse (EMÜ) nr 2658/87 tariifi- ja statistikanomenklatuuri ning ühise tollitariifistiku kohta (EÜT L 256, lk 1; ELT eriväljaanne 02/02, lk 382) I lisas sisalduva kombineeritud nomenklatuuri CN-koodi ex 7307 19 10 alla. Selle teate punkti 5.1.1.1 alapunktis a täpsustab komisjon, et pidades silmas asjaomast toodet eksportivate tootjate potentsiaalselt suurt arvu, moodustab komisjon algmääruse artiklis 17 ette nähtud tingimustel eksportivate tootjate valimi.

5 Hageja esitas 3. aprillil 2012 algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti b alusel turumajanduse tingimustes tegutseva ettevõtja staatuse võimaldamise taotluse (edaspidi „turumajandusliku kohtlemise taotlus“). Komisjoni teenistuse kontrollkäik hageja tegevuskohta seoses selle taotluse läbivaatamisega määrati ajavahemikku 30. maist 1. juunini 2012. Komisjon tegi 9. juulil 2012 hagejale teatavaks need olulised faktid ja kaalutlused, millele tuginedes otsustati jätta tema esitatud turumajandusliku kohtlemise taotlus rahuldamata. Hageja esitas oma märkused selle otsuse kohta komisjonile saadetud 23. juuli 2012. aasta kirjas. Seevastu otsustati hageja suhtes sarnaselt teiste valimisse kaasatud Hiina eksportivate tootjatega kohaldada individuaalset kohtlemist vastavalt algmääruse artikli 9 lõikele 5.

Ajutine määrus ja ajutise avalikustamise dokument

6 Komisjon võttis 14. novembril 2012 vastu määruse (EÜ) nr 1071/2012, millega kehtestatakse ajutine dumpinguvastane tollimaks Hiina Rahvavabariigist ja Taist pärit tempermalmist valatud keermestatud toruliitmike impordi suhtes (ELT L 318, lk 10; edaspidi „ajutine määrus“).

7 Selle ajutise määruse põhjenduses 14 täpsustab komisjon, et nende Hiina eksportivate tootjate osas, kellele ei võimaldata turumajanduslikku kohtlemist, normaalväärtuse kindlaks tegemiseks tehti võrdlusriigist Indiast (vt edaspidi punkt 13) saadud andmete paikapidavuse kontrollimiseks kontrollkäik selle riigi tootja, ärinime „Jainson Industries, Jalandhar, Pendjab, Inde“ kandva äriühingu valdustesse.

8 Ajutise määruse põhjenduses 15 märgib komisjon, et dumpingut käsitlev uurimine hõlmas ajavahemikku 1. jaanuarist 2011 31. detsembrini 2011 ja et kahju hindamise seisukohalt asjakohaste suundumuste uurimine hõlmas ajavahemikku alates 2008. aastast kuni uurimisperioodi lõpuni.

9 Ajutise määruse põhjendustes 16, 17 ja 18 määratleb komisjon vaatlusaluse toote, sedastades eelkõige, et tegemist on asjaomasel hetkel CN-koodi ex 7307 19 10 alla kuuluvate tempermalmist valatud keermestatud toruliitmikega.

10 Ajutise määruse põhjenduse 19 kohaselt tuvastati, et vaatlusalusel tootel ning Hiina, Tai ja Indoneesia siseturul ja võrdlusriigina kasutatud India siseturul toodetaval ja müüdaval tootel ning liidu tootmisharu toodetud ja liidus müüdaval tootel on samasugused füüsilised ja tehnilised põhiomadused. Sellepärast otsustati neid esialgu käsitada samasuguste toodetena algmääruse artikli 1 lõike 4 tähenduses.

11 Ajutise määruse põhjenduses 30 on öeldud, et mis puutub Hiinast lähtuvasse eksporti, siis nõutud teabe esitasid kaksteist eksportivat tootjat, kelle arvele langes uurimisperioodil 51% Hiina ekspordist liitu. Samuti on nimetatud põhjenduses öeldud, et kooskõlas algmääruse artikli 17 lõikega 1 moodustas komisjon valimi, mis koosneb kolmest äriühingust, kelle arvele langeb 88% mainitud kaheteistkümne eksportiva tootja ekspordist. Hageja kuulub sellesse valimisse.

12 Vastavalt ajutise määruse põhjendusele 40 oli kahe kuu pikkune viivitus turumajandusliku kohtlemise võimaldamist käsitleva otsuse tegemisel ühe seda kohtlemist taotlenud ettevõtja, nimelt hageja suhtes, tingitud peamiselt asjaolust, et kontrollkäike turumajandusliku kohtlemise võimaldamise eesmärgil ei saanud varem teha, kuna asjaomased tootjad ei olnud kättesaadavad. Selles põhjenduses rõhutatakse veel, et nimetatud otsuse tegemise aeg ei mõjutanud mingil määral tulemusi.

13 Ajutise määruse põhjendustes 49–53 põhjendab komisjon otsust valida ajutiselt algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti a alusel Hiinast lähtuva ekspordi puhul India sobivaks võrdlusriigiks.

14 Ajutise määruse põhjendustes 54–63 kirjeldab komisjon algmääruse artikli 1 lõike 4 tähenduses samasuguse toote normaalväärtuse kindlaks määramise meetodit seoses vaatlusaluse toote Hiinast lähtuva ekspordiga.

15 Põhjenduses 54 märgib komisjon kõigepealt, et kuna ühelegi valimisse kaasatud Hiina eksportijale ei võimaldatud turumajanduslikku kohtlemist, siis tehti normaalväärtus nende osas kindlaks algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti a sätete kohaselt, see tähendab kasutades võrdlusriigina Indiat.

16 Seejärel märgib komisjon põhjenduses 55, et kõigepealt tegi ta kindlaks, kas võrdlusriigi tootja samasuguse toote kogumüük on tüüpiline, see tähendab kas sellise müügi kogumaht moodustab vähemalt 5% vaatlusaluse toote müügimahust, mida iga valimisse kaasatud Hiina eksportiv tootja liitu eksportis. Samas põhjenduses nentis komisjon lisaks, et see kehtis kahe valimisse kaasatud eksportiva tootja puhul. Kuid nagu edaspidi punktis 130 selgitatakse, jõudis komisjon ajutise määruse vastuvõtmise etapis hageja osas teistsugusele järeldusele.

17 Põhjendustest 56 ja 57 nähtub, et teiseks tegi komisjon kindlaks need samasuguste toodete eri liigid, millega tuli normaalväärtuse kindlaks määramisel arvestada. Selleks tegi komisjon kindlaks iga võrdlusriigi tootja müüdava tooteliigi, mis oli identne või otseselt võrreldav vaidlusaluse toote eri liikidega, mida müüsid ekspordiks Hiina eksportivad tootjad. Olles nõnda arvesse võetavad

samasuguse toote liigid kindlaks teinud, uuris komisjon, nagu on öeldud ajutise määruse põhjenduses 57, kolmandaks seda, kas võrdlusriigi omamaine müük iga sarnase toote liigi osas oli piisavalt tüüpiline, see tähendab, kas selline müügi kogumaht sõltumatutele klientidele uurimisperioodi jooksul moodustas vähemalt 5% iga eksportiva tootja poolt liitu eksporditud võrreldava tooteliigi müügi kogumahust.

18 Nagu on öeldud ajutise määruse põhjendustes 58–62, uuris komisjon neljandaks, kas samasuguse toote iga liigi puhul, mida võrdlusriigi tootja müüs siseturul eespool punktis 17 osutatud tähenduses tüüpilises koguses, võis järeldada, et see müük toimus tavapärase kaubandustegevuse raames, lähtudes sellest, kui suur osa sellest müügist oli kasumlik, st müüdi tootmiskuludega võrduva või neid ületava netomüügihinnaga. Selle uurimise tulemusel valis komisjon normaalväärtuse arvutamise meetodi.

19 Põhjendusest 59 nähtub niisiis, et juhul kui samasuguse toote liigi kasumliku müügi maht moodustas üle 80% selle tooteliigi müügi kogumahust ja selle tooteliigi kaalutud keskmine müügihind võrdus tootmiskuludega või ületas neid, siis põhines selle tooteliigi normaalväärtus tegelikul omamaisel hinnal, mis arvutati kõnealuse tooteliigi kõikide omamaiste müügihindade kaalutud keskmisena uurimisperioodil. Kuid nagu on öeldud põhjenduses 60, põhines seevastu normaalväärtus siis, kui tooteliigi kasumliku müügi maht moodustas samasuguse toote liigi müügi kogumahust kuni 80% või kui kaalutud keskmine müügihind oli tootmiskuludest väiksem, tegelikul omamaisel hinnal, mis arvutati ainult asjaomase tooteliigi kasumliku omamaise müügi kaalutud keskmise alusel.

20 Lõpetuseks on põhjenduses 61 öeldud, et kui samasuguse toote liikide müük oli kahjumlik, tähendas see, et neid ei müüdud tavapärase kaubandustegevuse raames. Vastavalt põhjendusele 62 kasutati algmääruse artikli 2 lõike 3 ja lõike 7 punkti a tähenduses arvestusliku normaalväärtuse meetodit seoses eelnimetatud tooteliikidega ning nende tooteliikidega, mille müük eespool punktis 17 osutatud tähenduses ei olnud piisavalt tüüpiline.

21 Mis puutub ekspordihinna kindlaks määramisse, siis nähtub ajutise määruse põhjendusest 64, et see hind määrati kindlaks algmääruse artikli 2 lõike 8 kohaselt, st igale valimisse kaasatud Hiina eksportivale tootjale tegelikult makstud või makstavate ekspordihindade alusel.

22 Vastavalt ajutise määruse põhjendustele 65–67 võrreldi algmääruse artikli 2 lõikest 10 lähtudes normaalväärtust ja ekspordihinda tehasest hankimise tasandil ning arvestades kohandusi seoses füüsiliste omaduste, kaudsete maksude, veo-, kindlustus-, käitlemis-, laadimis- ja lisakulude, pakendamis- ja laenukulude ning vahendus- ja pangatasudega kõikidel juhtudel, kui see oli põhjendatud ja täpne ning kui see tugines kontrollitud tõenditele.

23 Vastavalt ajutise määruse põhjendusele 68 määrati dumpingumarginaal valimisse kaasatud Hiina äriühingute puhul, võrreldes algmääruse artikli 2 lõikele 11 tuginedes samasuguse toote iga liigi kohta võrdlusriigis kindlaks määratud kaalutud keskmist normaalväärtust ja vaatlusaluse toote vastava liigi kaalutud keskmist ekspordihinda.

24 Vastavalt ajutise määruse põhjendusele 69 oli eespool punktis 23 kirjeldatud viisil arvutatud ajutine kaalutud keskmine dumpingumarginaal hageja puhul 39,3% vaatlusaluse toote CIF-hinnast (kulud, kindlustus, vedu) liidu piiril tollimakse tasumata.

25 Ajutise määruse artikli 1 lõikes 2 kehtestati hageja puhul ajutise dumpinguvastase tollimaksu määraks 39,3%.

26 Komisjon saatis 15. novembri 2012. aasta kirjaga hagejale ajutise avalikustamise dokumendi vastavalt algmääruse artikli 20 lõikele 1. Lisaks selle dokumendi esimeses lisas olevale ajutisele määrusele oli sellel kirjal teine lisa, mis käsitles dumpingu arvutamise meetodit, ja kolmas lisa, mis käsitles hindade allalöömise ning kahju arvutamise meetodit.

27 Ajutise avalikustamise dokumendi teises lisas esitas komisjon kõigepealt teatavad üldised selgitused dumpingumarginaali arvutamise kohta. Lisaks esitas komisjon rea täpsustusi seoses teatava tooteliigi välistamisega hageja vaatlusaluse toote eksportmüügi hulgast ja mitmesuguste kohanduste kohta, mida komisjon tegi õiglase võrdluse kaalutlustel, nagu nõuab algmääruse artikli 2 lõige 10. Samuti esitas komisjon mainitud teises lisas rea tabeleid tooteliigi kaupa dumpingumarginaali arvutamise üksikasjade kohta, millest oli välja jäetud üksikasjad, mis põhinesid võrdlusriigi tootja esitatud andmetel. Nagu komisjon selles lisas täpsustas, tegi nimelt uurimisel koostööd ainult üks võrdlusriigi tootja ning järelikult ei saanud võrdlusriigist pärit teavet toote kontrollnumbrite tasandil avalikustada.

Ajutisele määrusele järgnenud kirjavahetus hageja ja komisjoni vahel

28 Hageja esitas 17. detsembril 20012 komisjonile oma märkused ajutise avalikustamise dokumendi kohta. Need märkused käsitlesid viit probleemi, nimelt turumajandusliku kohtlemise võimaldamise otsustamist, normaalväärtuse kindlaks määramist, normaalväärtuse kohandamist seoses käibemaksuga, vajadust tootmisprotsessist tuleneva kohanduse järele ning ekspordihinda.

29 Konkreetselt teise probleemiga seoses väitis hageja, et komisjon eksis, kui ta kasutas arvestuslikku väärtust selleks, et kindlaks määrata normaalväärtus kõigi samasuguse toote liikide jaoks, mida võrreldi tema poolt liitu eksporditavate vaatlusaluse toote liikidega. Esiteks oleks komisjon hageja väitel pidanud kasutama võrdlusriigi tootja omamaiseid hindu, mitte arvestusliku väärtuse meetodit, kuna viimati nimetatud meetodi kasutamine on põhjendatud ainult siis, kui omamaiste hindade kasutamine võimalik ei ole, aga asjaomane juhtum selline ei ole. Teiseks leidis hageja, et samasuguse toote müügi tüüpilisuse kindlaks tegemisel 5% künnise kasutamine ei ole põhjendatud siis, kui sarnaselt käesoleva juhtumiga võrreldakse teatava tootja omamaiseid hindu India turul ja Hiina tootjate ekspordihindu, ning et lisaks karistab sellise künnise kasutamine ülemäära neid eksportivaid tootjaid, kelle ekspordimaht sarnaselt hagejaga on suur ning kellel lisaks on raske seda tüüpilisuse kriteeriumit täita. Lisaks ei ole hageja väitel see künnis algmääruse artikli 2 lõikest 2 tulenevalt absoluutne. Kõigil neil põhjustel palus hageja nõukogul normaalväärtus neist märkustest lähtudes ümber arvutada. Järgmiseks esitas hageja seoses normaalväärtuse kindlaks määramisega kaks muud etteheidet, millest üks käsitles võrdlusriigi tootja tootmiskulude kindlaks määramisel käibe kasutamist ja teine kõigi tooteliikide kohta ühtse keskmise kasumimarginaali kasutamist. Lisaks sellele kommenteeris hageja – olles „arvesse võtnud tõika, et võrdlusriigi tootja on Jainsons Industries“ – normaalväärtuse kohandusi ja põhjendas eelkõige seda, miks ta palub teha kohandusi, mis lähtuvad tema ja võrdlusriigi tootja tootmisprotsessi ja tootlikkuse erinevusest.

30 Lõpuks palus hageja seoses ekspordihinnaga, et komisjon esiteks arvutaks dumpingumarginaali hageja vaatlusaluse toote kogu ekspordimüügi põhjal ja teiseks esitaks hagejale täiendava selgituse ekspordimüügi kohanduste arvutamise kohta seoses füüsiliste erinevustega.

31 Ärakuulamisel, mis toimus 6. veebruaril 2013, kordas hageja sisuliselt kõiki neid märkusi ajutise avalikustamise dokumendi kohta, mille ta oli esitanud oma 17. detsembri 2012. aasta kirjas. Eeskätt oma nende nõuete toetuseks, mis käsitlesid tootmisprotsessi ja tootlikkusega seonduvaid kohandusi, viitas hageja eelkõige võrdlusriigi tootjat puudutava teabe üksikasjadele, nimelt esiteks võrdlusriigi tootja veebisaidi väljavõttele, milles sisaldus eelkõige teave tööjõusisendi, aastase toodangu mahu ja selle tootja käsutuses oleva peamiste tootmisvahendite kohta, ning teiseks kirjavahetusele selle tootja ja hageja vahel, mis toimus ajavahemikus 29. jaanuarist 1. veebruarini 2013.

32 Komisjon esitas 15. märtsil 2013 hagejale lõpliku avalikustamise dokumendi. Selle dokumendi esimeses lisas oli üldist teavet sisaldav dokument, mille eesmärk vastavalt algmääruse artikli 20 lõikele 2 oli nende oluliste faktide ja kaalutluste kordamine, mille alusel komisjon kavatses soovitada lõplike meetmete kehtestamist. Lõpliku avalikustamise dokumendi teises ja kolmandas lisas esitas komisjon konkreetsed seisukohad vastavalt dumpingumarginaali arvutamise ning hindade allalöömise ning kahju arvutamise kohta. Eeskätt märkis komisjon teises lisas, et nõustub hageja märkusega, mille kohaselt

tuleb normaalväärtus arvutada võrdlusriigi selle ainsa tootja, kes tegi koostööd, omamaise müügi põhjal, kuigi asjaomase müügi kogused ei olnud tüüpilised algmääruse artikli 2 lõike 2 tähenduses. Järelikult kasutati hageja lõpliku dumpingumarginaali kindlaks tegemisel kasutatud normaalväärtuse kindlaks määramiseks võrdlusriigi ainsa koostööd teinud tootja tavapärase kaubandustegevuse käigus toimunud omamaist müüki. Lisaks märkis komisjon, et nõustub ka hageja selle vastuväitega, mille kohaselt tulnuks dumpingumarginaal kindlaks määrata kogu ekspordi alusel, lähtumata üksnes vaatlusaluse toote neist liikidest, mis vastasid sarnase toote liikidele, mida võrdlusriigi tootja müüs siseturul. Komisjon täpsustas, et vaatlusaluse toote kokkusobimatute liikide puhul kohandati normaalväärtust füüsiliste omaduste erinevuste turuväärtuse alusel vastavalt algmääruse artikli 2 lõike 10 punktile a.

33 Seevastu märkis komisjon, et ei nõustu kohandustega, mille tegemist hageja taotles seoses tema ja võrdlusriigi tootja vaheliste erinevustega tootmisprotsessi ja tootlikkuse tasandil. Mis esiteks puutub tootmisprotsessi alusel kohanduse tegemise taotlusse, siis komisjon küll möönis nende kahe tootja tootmisprotsesside teatavaid erinevusi, kuid kinnitas, et terasejäätmete tarbimine ühiku kohta on peaaegu identne. Mis puutub teise kohanduse taotlusesse, siis nentis komisjon sisuliselt, et kohanduseks andsid alust ainult võrdlusriigi tootja ja mitteturumajandusliku riigi tootja hindu ja hindade võrreldavust mõjutavad erinevused ja et üksnes igakülgne analüüs saab esile tuua kõik erinevused hinda mõjutavate tegurite osas ning näidata, et hindu ja nende võrreldavust mõjutatakse, millega seega saab põhjendada kohanduse tegemist.

34 Samuti esitas komisjon lõpliku avalikustamise dokumendi teises lisas rea tabeleid tooteliigi kaupa dumpingumarginaali üksikasjalike arvutuste kohta, mis on analoogsed eespool punktis 27 viidatud ajutise avalikustamise dokumendi teises lisas esitatud tabelitega. Seega sarnaselt ajutise avalikustamise dokumendile varjas komisjon lõpliku avalikustamise dokumendis täielikult need üksikasjad, mis põhinesid võrdlusriigi tootja antud teabel.

Lõplikule määrusele järgnenud kirjavahetus hageja ja komisjoni vahel

35 Võrdlusriigi tootja saatis 18. märtsil 2013 komisjonile kirja, milles teatas, et annab „komisjonile sõnaselge loa avalikustada [hageja esindajale] tema poolt küsimustikule antud vastuste konfidentsiaalse versiooni ning dokumendid, mis saadi selle tootja valdustesse tehtud kontrollkäigu tulemusel“. Lisaks mainis nimetatud tootja selles kirjas, et edastas sel samal päeval need dokumendid hagejale.

36 Hageja palus 18. märtsil 2013 saadetud e-kirjas, tuginedes võrdlusriigi tootja eelmainitud kirjale, et komisjon avalikustaks talle selle tootja poolt dumpinguvastasele küsimustikule antud vastuse konfidentsiaalse versiooni ning samuti dokumendid, mis saadi selle tootja valdustesse tehtud kontrollkäigu tulemusel. Lisaks esitas hageja samas e-kirjas komisjonile taotluse, et „arvestades võrdlusriigi tootja luba avalikustada selle tootja poolt küsimustikule antud vastuse konfidentsiaalne versioon“, avalikustataks talle kättesaadavaks kõik normaalväärtuse arvutused. Lõpuks taotles hageja konkreetset teavet esiteks vaatlusaluse toote kokkusobimatute liikide normaalväärtuse arvutamise meetodi, teiseks musta pinnaga ja galvaaniliselt kaetud pinnaga toruliitmike eristamiseks komisjoni poolt kasutatud meetodi ja kolmandaks selle kohta, millisel alusel jõudis komisjon järeldusele, et terasejäätmete tarbimine ühiku kohta on võrdlusriigi tootja ja hageja puhul peaaegu identne.

37 Teises e-kirjas, mille hageja saatis 19. märtsil 2013, kordas ta oma taotlust. Eelkõige vastas ta keeldumispõhjusele, mille kohaselt oli komisjon võrdlusriigi tootja andmetel viimasele teatanud, et konfidentsiaalsusest ei saa loobuda valikuliselt teatavate huvitatud isikute osas. Seoses sellega väitis hageja esiteks, et dumpingumarginaali arvutused ja järelikult ka andmed normaalväärtuse kohta on asjaomasele ettevõttele spetsiifilised, ning et teiseks ei välista algmäärus seda, et konfidentsiaalse teabe allikaks oleva isiku konkreetne luba ei võiks piirduda ainult ühe huvitatud isikuga. Lisaks märkis hageja, et tegemist on tema kaitseõigustega ja esitas taotluse, et asjaomase vaidluse lahendaks

ärakuulamise eest vastutav ametnik, kelle ülesandeid reguleerib Euroopa Komisjoni presidendi 29. veebruari 2012. aasta otsus 2012/199/EL ärakuulamise eest vastutava ametniku tööülesannete ja pädevuse kohta teatavates kaubandusmenetlustes (ELT L 107, lk 5).

38 Vastuseks saadetud 21. märtsi 2013. aasta e-kirjas lükkas komisjoni dumpinguvastase uurimise osakonna juhataja hageja taotluse tagasi, põhjendades oma keeldumist järgmiselt: „Andmeid normaalväärtuse kohta kasutati valimisse kaasatud kolme eksportiva tootja, mitte üksnes Jinan Meide puhul. Ainult Jinan Meidele avalikustamine kujutaks endast seega konfidentsiaalse teabe valikulist avalikustamist, samas kui teised sama teabega seotud huvitatud isikud ei saa kasu sellest konfidentsiaalse informatsiooniga privilegeeritud tutvumise võimalusest“. Samal päeval hiljem saadetud e-kirjas teatas ärakuulamise eest vastutav ametnik, et jagab eelnimetatud e-kirjas väljendatud seisukohta, ning rõhutas, et huvitatud isikute diskrimineerimise keeld kujutab endast peamise tähtsusega asjaolu.

39 Hageja esitas enda märkused lõpliku avalikustamise dokumendi kohta 25. märtsil 2013. Kõigepealt viitas hageja eespool punktides 36–38 kirjeldatud e-kirjavahetuse käigus tekkinud lahkarvamusele tema ja komisjoni vahel ning kordas oma taotlust avalikustada võrdlusriigi tootja poolt dumpinguvastase küsimustikule antud vastuse konfidentsiaalne versioon ja dokumendid, mis saadi selle tootja valdustesse tehtud kontrollkäigu tulemusel, ning ühtlasi oma taotlust avalikustada täies ulatuses normaalväärtuse arvutused. Järgmiseks käsitles hageja teatavaid spetsiifilisi probleeme seoses normaalväärtuse kindlaks määramisega, millest mõnele ta oli juba viidanud oma märkustes ajutise avalikustamise dokumendi kohta. Nüüd tugines hageja võrdlusriigi tootja andmetele, mille viimane oli talle vahepeal edastanud, nagu ta märkis oma 18. märtsi 2013. aasta e-kirjas (vt punkt 35 eespool).

40 Eeskätt kordas hageja 18. märtsi 2013. aasta e-kirjas esitatud konkreetset taotlust (vt punkt 36 eespool) avalikustada vaatlusaluse toote kokkusobimatute liikide normaalväärtuse arvutamise meetod. Hageja leidis nimelt, et täpsustus, mille komisjon tegi lõplikku avalikustamise dokumenti ja mis käsitles nende toodete normaalväärtuse kohandamist füüsiliste omaduste erinevuste turuväärtuse alusel, ei olnud piisav. Lisaks väitis hageja, et tema ise toodab vaatlusaluse toote 1645 liiki, samas kui võrdlusriigi tootja toodab samasuguse toote 287 liiki, nii et 83% osas on tegemist vaatlusaluse toote kokkusobimatute liikidega. Lisaks oli hageja sõnul tema poolt uurimisperioodil liitu eksporditud 11 130 tonnist toodetest vaid 5738 tonni puhul tegemist toodete kokkusobivate liikidega. Neil asjaoludel oli taotletud avalikustamine hageja arvates tema kaitseõiguste seisukohalt elulise tähtsusega.

41 Peale selle pakkus hageja välja parandused esiteks seoses tootmiskulude jaotusega käibe alusel ja teiseks seoses normaalväärtuse kohanduste arvutamisega veo- ja pakendamiskulude alusel. Samuti kordas ja täpsustas hageja nõudeid teha tootmisprotsessi ja tootlikkusega seonduvaid kohandusi, mille ta oli esitanud oma märkustes ajutise avalikustamise dokumendi kohta, ning ühtlasi kritiseeris tagastamatu käibemaksu alusel tehtavat kohandust, mida ta oli samuti käsitlenud eelviidatud märkustes. Lisaks eelnevale esitas hageja uue kohandamistaotluse seoses müüdud kogustega.

42 Komisjoni teenistuste poolt hageja jaoks korraldatud ärakuulamisel 26. märtsil 2013 tuletas hageja meelde taotlusi ja etteheiteid, mille oli esitanud oma märkustes lõpliku avalikustamise dokumendi kohta. Pärast teda ärakuulamist juhtis hageja 27. märtsi 2013. aasta kirjas tähelepanu sellele, et 26. märtsil 2013 toimunud ärakuulamisel ütles komisjon, et see arvutusmeetod põhines kokkusobivate tooteliikide keskmisel normaalväärtusel, mida on kohandatud, tehes kindlaks [füüsiliste omaduste erinevuse] turuväärtuse vaatlusaluse toote kokkusobimatute liikide liitu toimuva ekspordi hageja poolt määratletud hindade alusel. Järgmiseks märkis hageja, et tema arvates tugineb see meetod eeldusele, mis ei ole mõistlik ega kontrollitav ning mille kohaselt kajastub füüsiliste omaduste erinevuse turuväärtus ekspordihinnas, ning pakkus välja alternatiivse meetodi, mille kohaselt piiratakse toote kokkusobimatute liikide arvu, lühendades tooteid identifitseerida võimaldavaid kontrollnumbreid.

Vaidlustatud määrus

43 Euroopa Liidu Nõukogu võttis 13. mail 2013 vastu rakendusmääruse (EL) nr 430/2013, millega kehtestatakse lõplik dumpinguvastane tollimaks Hiina Rahvavabariigist ja Taist pärit tempermalmist valatud keermestatud toruliitmike impordi suhtes, nõutakse lõplikult sisse sellise impordi suhtes kehtestatud ajutine tollimaks ning lõpetatakse menetlus Indoneesia suhtes (ELT L 129, lk 1; edaspidi „vaidlustatud määrus“).

44 Vaidlustatud määruse põhjenduses 15 sedastab nõukogu, et kuna turumajandusliku kohtlemise kohta märkusi ei ole, siis kinnitatakse ajutise määruse põhjendustes 32–46 esitatud esialgsed järeldused.

45 Vaidlustatud määruse põhjenduses 17 märgib nõukogu, et nõustuda võib ühe Hiina eksportiva tootja väitega, mille kohaselt tuleks normaalväärtus arvutada ainsa koostööd tegeva võrdlusriigi tootja omamaise müügi põhjal, isegi kui see müük ei toimunud tüüpilistes kogustes. Nõukogu nendib, et seega kasutati normaalväärtuse kindlaks määramiseks seda tavapärase kaubandustegevuse käigus toimunud müüki.

46 Vaidlustatud määruse põhjenduses 18 selgitab nõukogu, et nõustub samuti selle sama Hiina eksportiva tootja väitega, et dumpingumarginaal tuleks kindlaks määrata kogu eksportmüügi põhjal, mitte üksnes seoses tooteliikidega, mis on otseselt võrreldavad tooteliikidega, mida müüb võrdlusriigi tootja oma siseturul.

47 Vaidlustatud määruse põhjenduses 19 tõdeb nõukogu, et kuna normaalväärtuse, ekspordihinna ja õiglase võrdluse kohta muid märkusi ei ole, kinnitatakse ajutise määruse põhjendustes 54, 59–61 ja 64–67 esitatud järeldused.

48 Vaidlustatud määruse põhjendusest 20 nähtub, et võrreldi valimisse kaasatud äriühingute puhul samasuguse toote iga liigi kohta võrdlusriigi osas selle määruse põhjendustes 17–19 kirjeldatud meetodi kohaselt kindlaks määratud kaalutud keskmist normaalväärtust ja vaatlusaluse toote vastava liigi kaalutud keskmist ekspordihinda.

49 Vaidlustatud määruse põhjenduses 21 esitatud tabeli kohaselt on hageja puhul lõplik dumpingumarginaal 40,8%.

50 Vaidlustatud määruse artikli 1 lõige 1 sätestab:

„Kehtestatakse lõplik dumpinguvastane tollimaks Hiina Rahvavabariigist [(edaspidi „Hiina RV“)] ja Taist pärit ning praegu CN-koodi ex 7307 19 10 (TARICi kood 7307 19 10 10) alla kuuluvate tempermalmist valatud keermestatud toruliitmike (välja arvatud surveliitmike põhidetailid, milles kasutatakse ISO DIN 13 kohaseid meeterkeermeid, ning tempermalmist valatud keermestatud ümmargused kaaneta harukarbid) impordi suhtes.“

51 Selle määruse artikli 1 lõige 2 sätestab, et dumpinguvastase tollimaksu määr, mida kohaldatakse asjaomase toote netohinna suhtes liidu piiril enne tollimaksu sissenõudmist, on hageja osas 40,8%.

Menetlus ja poolte nõuded

52 Hageja esitas käesoleva hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 7. augustil 2013.

53 Komisjon esitas Üldkohtu kantseleisse 26. septembril 2013 saabunud avaldusega taotluse astuda menetlusse kostjaks oleva nõukogu nõuete toetuseks. Hageja ja nõukogu selle avalduse kohta märkusi ei esitanud. Üldkohtu kaheksanda koja esimees rahuldas 19. novembri 2013. aasta määrusega komisjoni esitatud menetlusse astumise taotluse. Komisjon esitas menetlusse astuja seisukohad ning teised osapooled esitasid määratud tähtaja jooksul nende seisukohtade kohta oma märkused.

54 Hageja palub Üldkohtul:

— tühistada vaidlustatud määrus hagejaid puudutavas osas;

— mõista kohtukulud välja nõukogult ja komisjonilt.

55 Nõukogu palub Üldkohtul:

— jätta hagi rahuldamata;

— mõista kohtukulud välja hagejalt.

56 Komisjon palub Üldkohtul:

— jätta hagi rahuldamata;

— mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

57 Hageja põhjendab oma hagi viie väitega. Hageja esimese väite kohaselt on liidu institutsioonid rikkunud tema kaitseõigusi ning ühtlasi algmääruse artikli 6 lõiget 7 ja artikli 20 lõikeid 2 ja 4 sellega, et need institutsioonid keeldusid talle avalikustamast normaalväärtuse kindlaks määramise seisukohalt tähtsust omavat teavet. Teine väide tugineb eeskätt algmääruse artikli 2 lõike 10 ja dumpinguvastase lepingu artikli 2.4 rikkumisele sellega, et mainitud institutsioonid lükkasid tagasi hageja taotlused kohandada normaalväärtust, ja teise võimalusena põhjenduse puudumisele. Kolmanda väite kohaselt rikkusid institutsioonid algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti a, artikli 2 lõike 10 algusosa ja punkti a ning artikli 2 lõiget 11 koostoimes algmääruse artikli 2 lõike 7 punktiga a ning lõigetega 8 ja 9 ning artikli 9 lõikega 5 ning diskrimineerimiskeelu põhimõtet sellega, et kasutasid kokkusobimatute toodete normaalväärtuse kindlaks määramiseks vale meetodit. Neljanda väite kohaselt on algmääruse artikli 2 lõiget 7 rikutud sellega, et komisjon teatas otsusest turumajandusliku kohtlemise võimaldamise kohta alles 9. juulil 2012. Viienda väite kohaselt on algmääruse artikli 3 lõikeid 1, 2 ja 3 rikutud sellega, et liidu tootmisharu kantud kahju kindlaks määramine põhines ebatäpsetel andmetel Hiinast lähtuva dumpinguhinnaga impordi mahu kohta.

58 Üldkohus peab otstarbekaks analüüsida kõigepealt hageja neljandat väidet ja seejärel esimest väidet.

Neljas väide

59 Sisuliselt väidab hageja, et otsusest turumajandusliku kohtlemise võimaldamise kohta teatati ligi 5 kuud pärast uurimise algatamist, mis kujutab endast algmääruse artikli 2 lõikes 7 ette nähtud kolmekuulise tähtaja rikkumist. Sellist tõlgendust toetab tema sõnul Euroopa Kohtu praktika. Lisaks väidab hageja, et kui oleks tehtud varem, oleks ta saanud oma kaitseõigusi paremini teostada. Peale selle leiab hageja, et institutsioonide väide, nagu oleks turumajandusliku kohtlemise võimaldamise kohta otsuse tegemisel viivituse tinginud see, et Hiina eksportivad tootjad ei olnud kättesaadavad kontrollkäikude tegemiseks, on faktiliselt väär ja see on õiguslikust seisukohast tähtsusetu. Lõpetuseks väidab hageja, et kuna

algmääruse artikli 2 lõike 7 rikkumine toimus 16. mail 2012, siis ei puudutanud teda muutmismääruse artikkel 2, mis näeb ette muutmismääruse kohaldamise kõigi uute uurimiste ja käimasolevate uurimiste suhtes alates 15. detsembrist 2012 ja mis on igal juhul õigusvastane.

60 Nõukogu ja komisjoni arvates tuleb need argumendid tagasi lükata.

61 Alustuseks olgu öeldud, et enne eespool punktis 2 viidatud muutmismääruse 15. detsembril 2012 jõustumist kehtinud algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c teise lõigu kohaselt tuli otsus selle kohta, kas tootja vastab turumajandusliku kohtlemise võimaldamise kriteeriumidele, teha kolme kuu jooksul alates uurimise algatamisest. Pärast muutmismääruse artikli 1 punkti 1 alapunkti a jõustumist näeb see algmääruse säte ette, et otsus turumajandusliku kohtlemise võimaldamise kohta tuleb teha tavaliselt seitsme kuu, kuid hiljemalt kaheksa kuu jooksul pärast uurimise algatamist. Lisaks näeb muutmismääruse artikkel 2 ette, et muutmismäärust kohaldatakse kõigi uute ja kõigi käimasolevate uurimiste suhtes alates 15. detsembrist 2012.

62 Lisaks sellele – nagu on meelde tuletatud eespool punktis 5 – teatas komisjon hagejale 9. juuli 2012. aasta kirjas need olulised faktid ja kaalutlused, millele tuginedes ta otsustas jätta hagejale turumajandusliku kohtlemise võimaldamata. Nagu selgub viidatud kirjast, mis võeti kohtuasja toimikusse menetlust korraldava meetme raames, viitas komisjon sellega seoses neile „olulistele faktidele ja kaalutlustele, mille alusel [ta] kavatseb soovitada loobuda [hageja osas] turumajandusliku kohtlemise võimaldamisest“. Nagu pooled kohtuistungil kinnitasid, selgitab seda formuleeringut siiski asjaolu, et kohtupraktikast tulenevalt on komisjonil võimalus uurimise ajal oma otsus turumajandusliku kohtlemise võimaldamise kohta uuesti läbi vaadata (kohtuotsus,1.10.2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware *vs*. nõukogu, C-141/08 P, EKL, EU:C:2009:598, punktid 110 –113). Vaatamata sellisele formuleeringule oli tegelikult mainitud 9. juuli 2012. aasta kiri see, millega komisjon seega algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c teise lõigu alusel otsustas, kas hageja vastab turumajandusliku kohtlemise võimaldamise kriteeriumitele või mitte.

63 Seega tuleb esiteks uurida, milline algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c teise lõigu versioon kohaldub selle otsuse suhtes, et seejärel teha kindlaks, kas komisjoni 9. juuli 2012. aasta otsus on tehtud pärast selles sättes ette nähtud tähtaja möödumist. Selles küsimuses väidavad institutsioonid sisuliselt, et turumajandusliku kohtlemise võimaldamist käsitleva 9. juuli 2012. aasta otsuse suhtes kohaldub algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c teises lõigus ette nähtud tähtajas muutmismäärusega tehtud muudatus, kuna käesolevas asjas käsitletava juhtumi uurimine oli 15. detsembri 2012. aasta seisuga käimasolev uurimine ja muutmismääruse artikkel 2 näeb ette eelnimetatud muudatuse kohaldamise käimasolevate menetluste suhtes. Selline tõlgendus tuleb tagasi lükata.

64 Tuleb nimelt meenutada, et vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale on uus õigusnorm kohaldatav alates selle õigusakti jõustumisest, milles norm sisaldub, ja seda ei kohaldata varasema õigusakti kehtivusajal tekkinud ja lõplikult väljakujunenud õiguslikele olukordadele; õigusnormi kohaldatakse nende olukordade tulevikus tekkivate tagajärgede suhtes ja ka uute õiguslike olukordade suhtes. Teisiti on üksnes siis, kui uue õigusnormiga kaasnevad erisätted, mis määravad konkreetselt kindlaks selle ajalise kohaldamise tingimused, kui õigusaktide tagasiulatuva jõu puudumise põhimõttest ei tulene teisiti. Eelkõige kohaldatakse menetlusõiguse norme üldiselt alates päevast, mil need jõustuvad, erinevalt materiaalõiguse normidest, mida tõlgendatakse tavaliselt nii, et need on enne nende jõustumist tekkinud olukordade suhtes kohaldatavad üksnes siis, kui selline võimalus nähtub selgelt nende sõnastusest, eesmärgist või ülesehitusest (vt kohtuotsus, 26.3.2015, komisjon *vs*. Moravia Gas Storage, C-596/13 P, EKL, EU:C:2015:203, punktid 32 ja 33 ning seal viidatud kohtupraktika).

65 Euroopa Kohus on ka otsustanud, et õigusakti õiguslikuks aluseks olev säte, mis annab liidu institutsioonile pädevuse õigusakti vastuvõtmiseks, peab olema õigusakti vastuvõtmise hetkel jõus (vt kohtuotsus, komisjon *vs*. Moravia Gas Storage, punkt 64 eespool, EU:C:2015:203, punkt 34 ja seal viidatud kohtupraktika).

66 Käesoleval juhul näeb muutmismääruse artikkel 2 ette, et seda määrust kohaldatakse kõikide käimasolevate menetluste suhtes alates 15. detsembrist 2012, st muutmismääruse jõustumise kuupäevast alates. Pealegi tuleneb eespool punktis 64 meenutatud kohtupraktikast, et muutmismääruse artikli 1 punkti 1 alapunktiga a kehtestatud muudatus turumajandusliku kohtlemise võimaldamise otsuse tähtaja osas oleks kohaldatud ka nimetatud artikli 2 sätete puudumise korral, kuivõrd tegemist on menetlusnormi muutmisega. Seega oli selles artiklis oluline täpsustada, et muutmismäärus kohaldub kõigi uute ja kõigi käimasolevate menetluste suhtes alates selle määruse jõustumisest, kuna lisaks eelmainitud tähtaja muutmisele sisaldab muutmismäärus samuti sätteid, mis muudavad turumajandusliku kohtlemise võimaldamise otsust reguleerivaid materiaalõiguslikke norme (artikli 1 punkti 1 punkt b ja artikli 1 punkt 2). Ent vastavalt eespool punktis 64 meenutatud kohtupraktikale ei ole sellised materiaalõiguse normid põhimõtteliselt kohaldatavad enne nende jõustumist tekkinud olukordade suhtes, välja arvatud siis, kui selline võimalus nähtub selgelt nende sõnastusest, eesmärgist või ülesehitusest.

67 Seega on turumajandusliku kohtlemise võimaldamise otsuse tegemise tähtaja muudatus põhimõtteliselt kohaldatav käimasoleva dumpinguvastase uurimise raames komisjoni kõigi nende otsuste suhtes, mis käsitlevad ettevõtja vastavust turumajandusliku kohtlemise võimaldamise kriteeriumitele algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c teise lõigu tähenduses, mis on tehtud 15. detsembril 2012 või sellest hilisemal kuupäeval.

68 Seevastu vastupidi institutsioonide väidetele ei saa muutmismääruse artikli 2 tagajärjeks olla muutmismääruse artikli 1 punkti 1 alapunkti a kohaldamine sellise turumajandusliku kohtlemise võimaldamise otsuse suhtes, mis tehti enne muutmismääruse jõustumist. Esiteks tähendaks see nimelt sellele sättele tagasiulatuva jõu omistamist, mis ei tulene muutmismääruse artikli 2 sõnastusest. Lisaks tuleneb eespool punktis 64 meenutatud kohtupraktikast, et kuigi uued õigusnormid ja eelkõige menetlusõiguslikud normid võivad reguleerida varasema õigusakti kehtivusajal tekkinud ja lõplikult väljakujunenud õiguslikke olukordi, peavad need uued normid siiski järgima tagasiulatuva jõu puudumise põhimõtet. Tagasiulatuva jõu puudumise põhimõtte järgimise nõudest tuleneb vastavalt eespool punktis 65 meenutatud kohtupraktikale, et liidu õigusakti õiguspärasuse hindamisel tuleb põhimõtteliselt lähtuda selle akti vastuvõtmise ajal selle õiguslikuks aluseks olnud kehtinud sättest.

69 Käesoleval juhul võttis komisjon otsuse jätta hageja suhtes turumajanduslik kohtlemine võimaldamata vastu 9. juulil 2012, millisel kuupäeval nägi algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c teine lõik ette, et komisjon peab sellise otsuse tegema kolme kuu jooksul alates uurimise algatamisest. Seega tuleb vastupidi institutsioonide seisukohale eelnimetatud otsuse õiguspärasust hinnata, lähtudes viimati mainitud tähtajast, mitte tähtajast, mida kohaldati alates muutmismääruse jõustumisest 15. detsembril 2012.

70 Teiseks ja vastupidi institutsioonide väidetele ei ole algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c teises lõigus fikseeritud tähtaeg lihtsalt soovituslik selle tõttu, et vastavalt eespool punktis 62 viidatud kohtuotsuse Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware *vs*. nõukogu (EU:C:2009:598) punktides 110–113 öeldule võib komisjon uurimismenetluse mis tahes staadiumis muuta oma algset otsust. Nimelt tuleneb neist kohtuotsuse viidatud punktidest, et Euroopa Kohus ei võta seal seisukohta, kas komisjonil on võimalik jätta kinni pidamata eelnimetatud tähtajast, millist võimalust selle Euroopa Kohtu otsuse aluseks olnud kohtuvaidluses pealegi ei käsitletud. Niisiis piirdus Euroopa Kohus neis punktides tõdemusega, et algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c teist lõiku ei saa tõlgendada nii, et komisjonil on kohustus teha nõukogule ettepanek selliste lõplike meetmete kohta, mis põlistavad asjaomase ettevõtja kahjuks vea, mis tehti algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c esimeses lõigus ette nähtud materiaalõiguslike kriteeriumite algsel hindamisel. Selle põhjal tegi Euroopa Kohus järelduse, et juhul kui komisjon on enda hinnangul teinud algses hinnangus vea, on ta kohustatud tegema sellest asjakohased järeldused, arvestades menetluslikke tagatisi (kohtuotsus Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware *vs*. nõukogu, punkt 62 eespool, EU:C:2009:598, punktid 111 ja 112). Seega ei

mõjuta ainult see asjaolu, et vastavalt viidatud kohtupraktikale on komisjonil võimalus või isegi kohustus vaadata läbi algne hindamisviga sisaldav otsus turumajandusliku kohtlemise võimaldamise kohta, tema kohustust pidata kinni algmääruses selle algse otsuse tegemiseks ette nähtud tähtajast.

71 Ka ei sisalda algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c teine lõik ühtki viidet sellele, et seal ette nähtud tähtaeg oleks puhtalt soovituslik. Pealegi viitavad selle sätte teatavad keeleversioonid – nagu inglis- ja prantsuskeelne versioon, milles on kasutatud vastavalt tegusõnu *shall* ja *doit* – otsesõnu komisjoni kohustusele teha otsus nimetatud tähtaja jooksul. Lisaks sellele kinnitavad, nii nagu väidab hageja, 2. veebruari 2012. aasta kohtuotsuse Brosmann Footwear (HK) jt *vs.* nõukogu (C-249/10 P, EKL, EU:C:2012:53) punktid 36–39 ja 15. novembri 2012. aasta kohtuotsuse Zhejiang Aokang Shoes *vs.* nõukogu (C-247/10 P, EU:C:2012:710) punktid 29–32 otsesõnu, et eelviidatud tähtaeg on kohustuslik.

72 Järelikult on algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c teises lõigus turumajandusliku kohtlemise võimaldamise kohta otsuse tegemiseks ette nähtud tähtajast kinni pidamine komisjoni jaoks mitte soovituslik vaid kohustuslik.

73 Kolmandaks ei võimalda sellest tähtajast kõrvale kalduda kontrollkäikude korraldamisega seonduvad asjaolud, millele nõukogu ja komisjon viitasid, et põhjendada viivitust turumajandusliku kohtlemise võimaldamise kohta otsuse tegemisel.

74 Esiteks ei ole algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c teises lõigus (9. juuli 2012. aasta otsuse tegemise ajal kehtinud versioonis) ette nähtud võimalust teha erandeid turumajandusliku kohtlemise võimaldamise kohta otsuse tegemiseks ette nähtud kolmekuulisest tähtajast.

75 Teiseks olgu öeldud, et vastavalt ajutise määruse põhjendusele 40 (vt punkt 12 eespool), mida kinnitab vaidlustatud määruse põhjendus 15, põhjendavad institutsioonid viivitust hageja osas turumajandusliku kohtlemise võimaldamise kohta otsuse tegemisel asjaoluga, et komisjonil ei olnud varem võimalik korraldada kontrollkäike Hiina eksportijate valdustesse, sest viimati nimetatud ei olnud kättesaadavad. Nõukogu täpsustab kostja vastuses seda põhjendust, selgitades, et valimisse kaasatud Hiina eksportivad tootjad teatasid, et on kättesaadavad komisjoni poolt neile välja pakutud kolmest võimalikust ajavahemikust vaid ühe jooksul, nimelt 2012. aasta 9. ja 11. mai vahelisel ajal. Nõukogu sõnul oli aga komisjonil konkreetselt võimatu teha selle perioodi jooksul samal ajal kontrollkäigud asjaomase kolme eksportiva tootja juurde. Sel põhjusel tuli koostada kontrollkäikude uus ajakava, mistõttu komisjonil oli võimatu teha otsus turumajandusliku kohtlemise võimaldamise kohta selleks ette nähtud tähtaja jooksul.

76 Siiski ei lähe institutsioonid nii kaugele, et tugineksid komisjoni absoluutsele võimatusele teha otsus turumajandusliku kohtlemise võimaldamise kohta selleks ette nähtud tähtaja jooksul ega väida ka, et selle otsuse hilinenud vastuvõtmise tingis vääramatu jõud, st väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ebatavalised ja ettenägematud asjaolud, mis ei ole institutsiooni kontrolli all ja mille tagajärgi ei olnud kogu rakendatud hoolsusele vaatamata võimalik vältida (vt selle kohta kohtuotsused, 8.3.1988, McNicholl jt, 296/86, EKL, EU:C:1988:125, punkt 11, ja 4.3.2010, komisjon *vs.* Itaalia, C-297/08, EKL, EU:C:2010:115, punkt 85). Isegi kui oletada, et eespool punktis 75 kirjeldatud asjaoludele tuginedes soovinuks institutsioonid tugineda vääramatu jõu mõistele, tuleb igal juhul käesoleva juhtumi osas tõdeda, et eelviidatud kohtupraktikast tulenevad kriteeriumid selle mõiste kohaldamiseks ei ole ilmselgelt täidetud. Selles küsimuses selgub kohtuasja toimikus olevatest dokumentidest, et 4. aprillil 2012 saadetud e-kirjas pakkus komisjon valimisse kaasatud eksportivatele tootjatele nende valdustesse kontrollkäikude tegemiseks välja kolm järgmist ajavahemikku: 2.–4. mai 2012, 7.–9. mai 2012 ja 9.–11. mai 2012. Lisaks tuleb nentida, et kõik need kolm ajavahemikku on suhteliselt lähedal turumajandusliku kohtlemise võimaldamise kohta otsuse tegemise tähtaja lõpule, milleks oli 17. mai 2012. Niisiis ei ole institutsioonid tõendanud – ja nad ei väidagi –, et komisjon näitas üles nõutavat hoolsust kontrollkäikude korraldamiseks selliste ajavahemike välja pakkumisel, mis oleksid jätnud talle piisava kaalutlusruumi turumajandusliku kohtlemise võimaldamise kohta otsuse tegemiseks eelviidatud

tähtaja jooksul. Lisaks ei ole asjaolu, et valimisse kaasatud eksportivad tootjad olid kättesaadavad komisjoni poolt välja pakutud kolmest ajavahemikust ainult ühe jooksul, endast käesoleval juhul ebatavalist ja ettenägematut asjaolu.

77 Tuleb rõhutada, nagu on öeldud eespool punktis 62, et otsus hageja puhul turumajandusliku kohtlemise võimaldamise kohta tehti 9. juulil 2012 ning seega järelikult pärast algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c teises lõigus ette nähtud tähtaja möödumist, mis – nagu tõdeti eespool punktis 76 – leidis aset 17. mail 2012.

78 Kõigest eelöeldust järeldub seega, et komisjon rikkus tal algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c teise lõigu alusel olevat kohustust teha otsus turumajandusliku kohtlemise võimaldamise kohta kolme kuu jooksul pärast uurimismenetluse algatamist.

79 Olles tõdenud eelnevat, ei ilmne algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c teise lõigu sõnastusest ega selle sätte selle algmäärusesse lisamise ettevalmistavatest töödest juhiseid seoses selles sättes ette nähtud kolmekuulise tähtaja järgimata jätmisega (kohtujuristi ettepanek, Y. Bot, C & J Clark International ja Puma, C-659/13 ja C-34/14, EKL, EU:C:2015:620, punkt 82).

80 Nagu juba öeldud eespool punktis 59, väidab hageja selles küsimuses, et kui turumajandusliku kohtlemise võimaldamise otsus oleks tehtud varem, oleks ta saanud oma kaitseõigusi paremini teostada. Seda seisukohta põhjendab hageja üldise väitega, et ühelt poolt on eelviidatud kolmekuulise tähtaja eesmärk see, et mitteturumajanduslikus riigis tegutsevate eksportivate tootjate õiguslik seisund oleks uurimismenetluse käigus selge piisavalt pika aja jooksul ja teiselt poolt sellega, et viivitus turumajandusliku kohtlemise hiline kindlaks tegemine mõjutab selle menetluse muid aspekte.

81 Eelkõige dumpinguvaldkonna väljakujunenud kohtupraktika kohaselt võib kaitseõigustega seotud menetlusnormide eiramine viia vaidlusaluse määruse tühistamiseni üksnes juhul, kui ei saa täielikult välistada, et niisuguse eiramiseta olnuks haldusmenetluse tulemus teistsugune, mis mõjutab seega konkreetselt taotleja kaitseõigusi (kohtuotsused, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware *vs.* nõukogu, punkt 62 eespool, EU:C:2009:598, punktid 81 ja 94, ja 16.2.2012, nõukogu ja komisjon *vs.* Interpipe Niko Tube ja Interpipe NRTP, C-191/09 P ja C-200/09 P, EKL, EU:C:2012:78, punktid 78 ja 79).

82 Seega komisjonil turumajandusliku kohtlemise võimaldamise otsuse tegemiseks oleva kolmekuulise tähtaja mis tahes möödalaskmine ei saa automaatselt kaasa tuua vaidlustatud määruse tühistamist ja seda eelkõige siis, kui taotleja kaitseõigusi ei ole konkreetselt rikutud (vt selle kohta, kohtujuristi ettepanek, Y. Bot, C & J Clark International ja Puma, C-659/13 ja C-34/14, EKL, EU:C:2015:620, punkt 87, ja kohtuotsus, 10.10.2012, Ningbo Yonghong Fasteners *vs.* nõukogu, T-150/09, EU:T:2012:529, punktid 51–54 ja seal viidatud kohtupraktika).

83 Käesoleval juhul ei ole hageja peale kolmekuulise tähtaja eesmärgi ja ülesehituse kohta esitatud üldist laadi kaalutlustel välja toonud ühtki konkreetset argumenti, et põhjendada oma väidet, et selle tähtaja eiramine mõjutab tema kaitseõigusi, ja eelkõige seda, mis viisil oleks ta sellise rikkumise puudumise korral saanud oma kaitseõigusi paremini teostada. Vastates kohtuistungil Üldkohtu küsimusele, milles viimane palus hagejal täpsustada need menetluse üksikasjad, mida turumajandusliku kohtlemise võimaldamise otsuse tegemise viivitus oleks võinud mõjutada, ütles hageja, et ta oleks saanud varem hankida andmed võrdlusriigi tootjalt ja oleks saanud oma kaitsestrateegia ettevalmistamisel ajalise eelise ning oleks vajaduse korral saanud varasemas staadiumis veenda komisjoni avalikustama normaalväärtuse arvutused. Peale selle ütles hageja sisuliselt seda, et kuna huvitatud isikud saavad dumpingumarginaali teada alles menetluse hilises etapis, siis on võimalik, et selles etapis ei ole huvitatud isikutel enam võimalik veenda ametiasutusi oma seisukohta muutma.

84 Need argumendid ei võimalda siiski tõendada ei seda, et turumajandusliku kohtlemise võimaldamise kohta otsuse tegemise viivitus mõjutas uurimismenetluse muid aspekte ning konkreetselt muid selles menetluses järgitavaid tähtaegu, ega ka seda, et hageja kaitseõigusi oleks rikutud.

85 Nimelt nähtub kohtuasja toimiku materjalidest kõigepealt, et vastavalt eespool punktis 5 meenutatule oli hagejal võimalik esitada turumajandusliku kohtlemise võimaldamise otsuse kohta oma märkused, mis tehti komisjonile teatavaks 23. juulil 2012, ja komisjon võttis ajutise määruse vastu alles 14. novembril 2012, see tähendab ligi neli kuud hiljem (vt eespool punkt 6). Pealegi esitas komisjon oma lõpliku määruse ettepaneku alles 15. aprillil 2013. Järelikult oli komisjonil enne selle ettevõtte ajutise dumpingumarginaali kindlaks tegemist ja lõplike meetmete ettepaneku tegemist piisavalt aega tutvuda hageja märkustega, hinnata nende asjakohasust ja vajaduse korral vaadata uuesti läbi oma otsus turumajandusliku kohtlemise võimaldamise kohta.

86 Järgmiseks nähtub kohtuasja toimikus olevatest dokumentidest, et turumajandusliku kohtlemise võimaldamise kohta otsuse tegemise kuupäevaks, st 9. juuliks 2012, ei olnud normaalväärtus veel kindlaks määratud. Nimelt selgub võrdlusriigi tootjalt saadud dokumentidest, et ta vastas komisjoni talituste esitatud täpsustustaotlusele, mis puudutas selle tootja poolt neile 29. augustil 2012 esitatud teavet. Samuti selgub neist samadest dokumentidest ja võrdlusriigi tootja 18. märtsi 2013. aasta kirjast komisjonile (vt punkt 35 eespool), et kontrollkäik selle tootja valdustesse toimus 19.–21. septembril 2012. Järelikult ei oleks hageja igal juhul saanud tutvuda kõigi nende dokumentidega, mille võrdlusriigi tootja komisjonile enne seda kuupäeva esitas. Igal juhul tuleneb hageja märkustest ajutise avalikustamise dokumendi kohta, et hageja sai teada, kes on võrdlusriigi tootja, alles sellest dokumendist, mis tehti talle teatavaks 15. novembril 2012 (vt punkt 26 eespool). Seega ei saanud see, et otsus turumajandusliku kohtlemise kohta tehti viivitusega, kuidagi mõjutada hageja võimalust valmistuda end kaitsma piisava aja jooksul selle teabe alusel, mille ta oleks saanud võrdlusriigi tootjalt.

87 Lõpuks ei nähtu kohtuasja toimiku materjalidest, et ajavahemiku jooksul, mis jäi eelviidatud kolmekuulise tähtaja lõppemise, st 17. mai 2012, ja ajutise määruse vastuvõtmise vahele, oleks olnud selliseid uurimismenetluse etappe, mida eelnimetatud tähtaja järgimata jätmine oleks mõjutanud.

88 Seega tuleb asuda seisukohale, et hageja ei ole tõendanud, et turumajandusliku kohtlemise võimaldamise otsuse algmääruse artikli 2 lõike 7 punkti c teises lõigus (enne muutmismääruse jõustumist kehtinud versioonis) ette nähtud tähtaja jooksul tegemise korral olnuks menetluse tulemus teistsugune ja et seega on tähtaja järgimata jätmisega konkreetselt rikutud tema kaitseõigusi.

89 Kõigest eeltoodust järeldub, et neljas väide tuleb tagasi lükata.

Esimene väide

90 Esimene väide koosneb kolmest osast. Hageja väite esimese osa kohaselt ei andnud liidu institutsioonid algmääruse artikli 20 lõikeid 2 ja 4 rikkudes talle võimalust tutvuda normaalväärtuse arvutustega pärast seda, kui hageja oli saanud võrdlusriigi tootjalt loa nende arvutuste aluseks olevate andmetega tutvumiseks. Hageja väite teise osa kohaselt ei andnud institutsioonid talle võimalust tutvuda võrdlusriigi tootja ja komisjoni vahel peetud kirjavahetusega, rikkudes nii algmääruse artikli 6 lõiget 7. Hageja väite kolmanda osa kohaselt ei avalikustanud institutsioonid talle õigel ajal ja kirjalikult meetodit, mida kasutati kokkusobimatute toodete normaalväärtuse kindlaks tegemiseks kasutatud turuväärtuse kindlaks määramiseks, rikkudes nii algmääruse artikli 20 lõikeid 2 ja 4. Lisaks eelnevale leiab hageja, et kõik eespool loetletud väidetavad algmääruse sätete rikkumised kujutavad endast tema kaitseõiguste rikkumist.

Sissejuhatavad kaalutlused

91 Alustuseks tuleb meelde tuletada neid põhimõtteid ja menetluslikke tagatisi, mida institutsioonid on kohustatud järgima, kui dumpinguvastase menetluse huvitatud isikud soovivad teostada oma kaitseõigusi, tutvudes teabega nende faktide ja kaalutluste kohta, mis võivad olla aluseks dumpinguvastastele meetmetele.

92 Kõigepealt nähtub väljakujunenud kohtupraktikast, et kaitseõiguste austamisest tulenevaid nõudeid tuleb järgida mitte üksnes menetluse raames, mille tulemusel võidakse määrata sanktsioone, vaid ka dumpinguvastase määruse vastuvõtmisele eelneva uurimismenetluse raames, mis võib asjassepuutuvaid ettevõtjaid mõjutada otseselt ja isiklikult ning sisaldada nende jaoks ebasoodsaid tagajärgi. Eelkõige eeldab nende õiguste tagamine huvitatud ettevõtjatele uurimismenetluses teabe edastamise kontekstis seda, et neile ettevõtjatele tagatakse haldusmenetluses võimalus tõhusalt väljendada oma seisukohta väidetavate faktide ning asjaolude paikapidavuse ja asjakohasuse kohta ning tõendite kohta, millele komisjon viitab, et põhjendada oma väidet dumpingu ja sellest tuleneva kahju olemasolu kohta (vt kohtuotsused, 10.3.2009. Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP *vs.* nõukogu, T-249/06, EKL, EU:T:2009:62, punkt 64 ja seal viidatud kohtupraktika, ning nõukogu ja komisjon *vs.* Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP, punkt 81 eespool, EU:C:2012:78, punkt 76 ja seal viidatud kohtupraktika).

93 Üldkohtu praktika põhjal on siiski selge, et dumpinguvastase menetluse huvitatud isikud peavad andma institutsioonile võimaluse hinnata probleeme, mida neile võib põhjustada nende käsutusse antud teabes teatava üksikasja puudumine. Veel vähem saab see huvitatud isik liidu kohtus tugineda väitele, et talle ei tehtud seda teavet kättesaadavaks, kui ta vaidlusaluse dumpinguvastase määruse vastuvõtmisele eelnenud menetluses ei esitanud ühtki seda konkreetset teavet käsitlevat taotlust (vt selle kohta kohtuotsused, 17.12.2008, HEG ja Graphite India *vs.* nõukogu, T-462/04, EKL, EU:T:2008:586, punkt 47 ja seal viidatud kohtupraktika, ning 10.10.2012, Shanghai Biaowu High-Tensile Fastener ja Shanghai Prime Machinery *vs.* nõukogu, T-170/09, EU:T:2012:531, punktid 134 ja 135).

94 Peale selle peavad põhimõtted, mis kehtivad teabe saamise õiguse puhul, olema kooskõlas konfidentsiaalsusenõudega ja eelkõige institutsioonide kohustusega hoida ärisaladust (vt selle kohta kohtuotsused, 20.3.1985, Timex *vs.* nõukogu ja komisjon, 264/82, EKL, EU:C:1985:119, punkt 24, 18.12.1997, Ajinomoto ja NutraSweet *vs.* nõukogu, T-159/94 jaT-160/94, EKL, EU:T:1997:209, punkt 75, ja 11.7.2013, Hangzhou Duralamp Electronics *vs.* nõukogu, T-459/07, EU:T:2013:369, punkt 115). Institutsioonide kohustus tagada, et teavet, mille avalikustamisel oleks oluline ebasoodne mõju seda teavet andnud ettevõtjale, käsitletakse konfidentsiaalsena, ei tohi jätta teisi asjassepuutuvaid isikuid ja eelkõige eksportijaid ilma algmäärusest tulenevatest tagatistest ega muuta sisutühjaks õigusi, mis neil on nende samade sätete alusel (vt selle kohta kohtuotsused Timex *vs.* nõukogu ja komisjon, viidatud eespool, EU:C:1985:119, punkt 29, ja 8.11.2011, Zhejiang Harmonic Hardware Products *vs.* nõukogu, T-274/07, EU:T:2011:639, punkt 59).

95 Järgmiseks olgu öeldud, et dumpinguvastase uurimise raames peavad institutsioonid tagama Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikli 41 lõigetest 1 ja 2 tuleneva hea halduse põhimõtte järgimise, mille kohaselt on igaühel õigus sellele, et liidu institutsioonid, organid ja asutused käsitleksid tema juhtumit erapooletult, õiglaselt ning mõistliku aja jooksul. Õigus heale haldusele, kätkeb endas põhiõiguste harta artikli 41 lõike 2 punktist a tulenevat igaühe õigust, et teda kuulatakse ära enne seda, kui tema suhtes kohaldatakse üksikmeedet, mis võib teda kahjustada (vt selle kohta analoogia alusel, kohtuotsus, 20.5.2015, Yuanping Changyuan Chemicals *vs.* nõukogu, T-310/12, EU:T:2015:295, punkt 224).

96 Lõpetuseks tuleb meelde tuletada, et need põhimõtted on algmääruses rakendatud menetluslike tagatiste täieliku süsteemiga, mille eesmärk on ühelt poolt anda huvitatud isikutele võimalus kaitsta tõhusalt oma huve ja teiselt poolt tagada vajaduse korral dumpinguvastase uurimise käigus kasutatud teabe konfidentsiaalsus, ning eeskirjadega, mis võimaldavad need kaks nõuet omavahel ühitada.

97 Esiteks on algmääruse artikli 6 lõike 7 ja artikli 20, mis konkreetsete sätete osas vastavad sisuliselt dumpinguvastase lepingu artiklile 6.4 ja artiklile 6.9, eesmärk on määratleda need menetluslikud tagatised, mis tagavad huvitatud isikute teabe saamise õiguse.

98 Esiteks näeb algmääruse artikli 6 lõige 7 ette, et huvitatud isikud võivad kirjaliku taotluse alusel tutvuda kogu teabega, mille on kättesaadavaks teinud ükskõik milline uurimisega seotud isik, välja arvatud liidu või liikmesriikide sisesed dokumendid, kui see teave on nende huvide kaitsmiseks oluline, kui see ei ole konfidentsiaalne ja kui seda uurimismenetluse käigus kasutatakse.

99 Teiseks näeb algmääruse artikkel 20 ette uurimismenetluse käigus kaks etappi, mille jooksul huvitatud isikud võivad saada konkreetset teavet nende peamiste faktide ja kaalutluste kohta, millel dumpinguvastased meetmed võivad põhineda. Nõnda on huvitatud isikutel selle artikli lõikest 1 tulenevalt esiteks õigus teada selliste oluliste faktide ja kaalutlustega seotud üksikasju, mille alusel ajutised meetmed kehtestati, pärast nende meetmete kehtestamist. Teiseks on neil isikutel nimetatud artikli lõigete 2 ja 4 (juhtumi asjaoludele kohalduvas versioonis) alusel õigus saada teada need olulised faktid ja kaalutlused, millega võidakse põhjendada lõplikku otsust, enne selle otsuse vastuvõtmist või sellekohase ettepaneku edastamist komisjonile.

100 Lisaks kehtestab algmääruse artikkel 20 selle konkreetse teabe edastamise suhtes rea menetluslikke tagatisi. Kõigepeal peab nii ajutine avalikustamine kui ka lõplik avalikustamine huvitatud isikutele toimuma kirjalikult ja „nii kiiresti kui võimalik“. Mis järgmiseks puutub tähtaegadesse, siis esiteks vastavalt selle artikli lõikele 4 (vaidluse suhtes kohalduvas versioonis) peab lõplik avaldamine toimuma hiljemalt üks kuu enne lõplikku otsuse tegemist või komisjoni sellekohase ettepaneku edastamist ning teiseks ei tohi huvitatud isikutele lõpliku avalikustamise kohta oma seisukohtade esitamiseks antud tähtaeg olla lühem kui kümme päeva.

101 Olgu lisatud, et algmääruse artikli 20 lõige 2 kohustab liidu institutsioon pöörama lõpliku avalikustamise puhul erilist tähelepanu sellistele faktidele ja kaalutlustele, mis erinevad ajutiste meetmete puhul kasutatutest. Peale selle võib komisjon lõike 4 alusel olla kohustatud täiendama huvitatud isikutele antud teavet pärast lõpliku avalikustamise dokumendi edastamist, juhul kui teatavaid fakte ja kaalutlusi ei olnud võimalik nimetatud ajal avalikustada, või siis, kui hilisem otsus toetub teistsugustele faktidele ja kaalutlustele.

102 Siiski nähtub algmääruse artikli 20 lõigetest 1 ja 3, et sellise konkreetse teabe edastamine huvitatud isikutele eeldab viimati mainitute kirjalikku taotlust, mis ajutise avalikustamise puhul tuleb esitada kohe pärast ajutiste meetmete kehtestamist ja lõpliku avalikustamise puhul hiljemalt üks kuu pärast ajutiste meetmete kehtestamise avaldamist.

103 Teiseks näeb algmääruse artikkel 19, mis vastab dumpinguvastase lepingu artiklile 6.5, ette pädevate ametiasutuste jaoks raamistiku selle teabe konfidentsiaalsena käsitlemiseks, mida nad koguvad dumpinguvastase uurimise raames.

104 Sellega seoses olgu öeldud, et algmääruse artikli 19 lõige 1 kehtestab põhimõtte, mille kohaselt käsitlevad ametiasutused konfidentsiaalsena igasugust teavet, mis on konfidentsiaalne, kui selleks on esitatud õiguspärased põhjendused. Lisaks eristab see artikkel kahte konfidentsiaalse teabe kategooriat. Esiteks on nimetatud teavet, mis on oma laadilt konfidentsiaalne ja näitena selle kohta on viidatud teabele, mille avalikustamine annaks konkurendile märkimisväärse eelise või millel oleks oluliselt kahjustav mõju teabe andjale või isikule, kellelt ta kõnealuse teabe sai. Teiseks on mainitud teavet, mille on konfidentsiaalsena esitanud dumpinguvastase uurimise osalised. Lisaks ei tohi vastavalt selle artikli lõike 5 esimesele lausele nõukogu, komisjon, liikmesriigid ja kõigi nende esindajad ilma teabe andja eriloata avaldada mingisugust algmääruse kohaselt saadud teavet, mille käsitlemist konfidentsiaalsena selle teabe andja on nõudnud. Selle lõike teine lause lisab täiendava avalikustamisest hoidumise kohustuse komisjoni ja liikmesriikide vahel vahetatava teabe, kõnealuses

määruses ette nähtud konsultatsioonidega seotud teabe ning institutsioonide ja liikmesriikide sisedokumente osas, millest ei tohi erandit teha, kui avalikustamine ei ole algmääruses sätestatud erijuhtudel ette nähtud.

105 Kolmandaks sisaldab algmäärus rea sätteid, mis võimaldavad ühitada huvitatud isikute kaitseõigustest tulenevaid nõudeid konfidentsiaalse teabe kaitse vajadusest tulenevate nõuetega. Esiteks piirab algmääruse artikli 6 lõike 7 ja artikli 20 alusel huvitatud isikutele kättesaadava teabega tutvumise võimalust sellise teabe konfidentsiaalsus. Nimelt tuleneb eespool punktis 98 meelde tuletatud algmääruse artikli 6 lõike 7 sõnastusest, et uurimisega seotud isiku antud teabe konfidentsiaalsus välistab huvitatud isikute võimaluse sellega tutvuda. Lisaks näeb selle määruse artikli 20 lõige 4 ette, et lõplik avalikustamine toimub „konfidentsiaalse teabe kaitsmise vajadust [...] arvesse võttes“. Teiseks on algmääruse artikli 19 lõigetes 2–4 huvitatud isikute kaitseõiguste kaalutlustel ette nähtud rida kohandusi teabe konfidentsiaalsuse tagamise osas, eesmärgiga luua võimaluste piires alus konfidentsiaalse teabe sellistele mittekonfidentsiaalsetele kokkuvõtetele, mis peavad olema piisavalt üksikasjalikud ning võimaldama mõistlikult aru saada esitatud teabe sisust, ning anda institutsioonidele võimalus avalikustada üldist teavet ja eriti põhjendusi, millele tuginevad algmääruse alusel vastu võetud otsused.

106 Nende põhimõtete ja sätete alusel tuleb eeltoodud väiteosade uurimise käigus kontrollida, kas hageja kaitseõigusi on tegelikult negatiivselt mõjutatud.

107 Üksteise järel tuleb kontrollida teist, kolmandat ja esimest väiteosa.

Teine etteheide

108 Teise väiteosa põhjendamiseks väidab hageja sisuliselt, et e-posti teel toimunud kirjavahetus võrdlusriigi tootja ja komisjoni vahel, mis käsitles küsimustikule vastuse ettevalmistamist, sisaldas huvitatud isikute seisukoha väljendamise jaoks asjakohast teavet, mis ei olnud konfidentsiaalne. Selle kirjavahetuse ja tõenäoliselt ka huvitatud isikutele kättesaadavaks tehtud menetluse mittekonfidentsiaalses toimikus muude asjakohaste dokumentide puudumine kujutas endast seega kaitseõiguste rikkumist. Nõukogu omakorda leiab, et see väiteosa tuleb tagasi lükata.

109 Seoses sellega nähtub eespool punktis 98 meelde tuletatud algmääruse artikli 6 lõike 7 sõnastusest, et dumpinguvastase menetluse huvitatud isikud nagu hageja saavad esitada kaebuse mittekonfidentsiaalses uurimistoimikus dokumendi puudumise kohta ainult siis, kui on täidetud neli kumulatiivset tingimust. Esiteks peab selline dokument sisaldama uurimisega seotud isiku poolt komisjonile esitatud andmeid, mida on kasutatud selle uurimise käigus. Teiseks ei tohi selle dokumendi puhul olla tegemist liidu ametiasutuse sisedokumendiga ja see ei tohi olla konfidentsiaalne. Kolmandaks peab selles dokumendis sisalduv teave olema asjakohane huvitatud isiku huvide kaitse seisukohalt. Viimasena neljandaks peab nimetatud isik esitama selle dokumendiga tutvumiseks kirjaliku taotluse.

110 Käesoleval juhul ei ole ilmselgelt täidetud mitu neist kumulatiivsetest tingimustest.

111 Nagu kõigepealt nähtub lisast A.16, milles sisaldub vaidlusalune e-posti teel toimunud kirjavahetus, käsitleb see kirjavahetus üksnes võrdlusriigi tootja probleeme selle teabe esitamisel, mida komisjon taotles normaalväärtuse kindlaks määramiseks, ja komisjoni esitatud täpsustusi nende raskustega toime tulemiseks. Seega ei sisalda see kirjavahetus sellisena tootja poolt komisjonile esitatud ja uurimise käigus kasutatud andmeid.

112 Järgmiseks olgu öeldud, et tõendamaks, et see kirjavahetus on tema huvide kaitse seisukohalt asjakohane, piirdub hageja väitega, et see kirjavahetus puudutab andmeid ja teavet, mida kasutati normaalväärtuse määramiseks. Ent vastavalt eespool punktis 111 öeldule see kõnealune kirjavahetus sellist teavet ja andmeid ei sisaldanud. Lisaks ei määratle hageja selle kirjavahetuse raames ühtki konkreetset dokumenti, mis võiks tema kaitse seisukohalt tähtsust omada.

113 Lõpuks ei väida ega tõenda hageja igal juhul, et ta esitas uurismenetluses komisjonile kirjaliku taotluse selle kirjavahetusega tutvumiseks.

114 Seega järeldub kõigest eelöeldust, et jättes andmata hagejale võimaluse tutvuda selle kirjavahetusega, ei rikkunud komisjon mingil moel algmääruse artikli 6 lõiget 7 ega hageja kaitseõigusi.

Kolmas väiteosa

115 Kolmanda väiteosa põhjendamiseks väidab hageja, et õigel ajal saadud teave kokkusobimatute toodete normaalväärtuse arvutuste kohanduste turuväärtuse kindlaks määramiseks kasutatud meetodi kohta oli äärmiselt suure tähtsusega. Kuna nimelt see meetod erines ajutise määruse vastuvõtmise puhul kasutatud meetodist, oli see olemuselt uus ja puudutas enamikku hageja poolt toodetavaid tooteliike. Samuti ei peetud kinni algmääruse artikli 20 lõigetes 2 ja 4 selle teabe avalikustamise osas ette nähtud tähtaegadest ja kirjaliku vormi nõudest. Lõpuks väidab hageja, et selle teabe viivitusega edastamine jättis hageja ilma võimalusest esitada üksikasjalikumad seisukohad, mis tõenäoliselt oleks ajendanud liidu institutsioone oma järeldusi muutma.

116 Nõukogu väidab sisuliselt, et need argumendid tuleb tagasi lükata.

117 Alustuseks olgu öeldud, et käesoleva väiteosa raames ei kritiseeri hageja – erinevalt esimesest väiteosast – asjaolu, et talle ei avalikustatud andmed normaalväärtuse arvutamise kohta, vaid seda, et talle ei avalikustatud teatavat osa neist andmetest algmääruse artikli 20 lõikes 4 ette nähtud tähtaja jooksul ja selles sättes ette nähtud vormis.

118 Käesoleval tuleb meenutada, et nagu eespool punktis 32 on öeldud, tõdes komisjon lõpliku avalikustamise dokumendis, et nõustub hageja vastuväitega, mille kohaselt tuleb dumpingumarginaal kindlaks määrata kogu ekspordi alusel, mitte üksnes seoses vaatlusaluse toote nende liikidega, mis vastasid samasuguse toote liikidele, mida võrdlusriigi tootja müüs siseturul. Komisjon täpsustas selle kohta, et vaatlusaluse toote kokkusobimatute liikide puhul kohandati normaalväärtust füüsiliste omaduste erinevuste turuväärtuse alusel vastavalt algmääruse artikli 2 lõike 10 punktile a.

119 Hageja sõnul ei täpsustanud komisjon seevastu selles dokumendis, mil viisil tegi ta kindlaks füüsiliste omaduste erinevuste turuväärtuse. Algmääruse artikli 2 lõike 10 punkt a näeb ette vaid seda, et füüsiliste omaduste erinevuste alusel tehtava kohanduse ulatus vastab füüsiliste erinevuste turuväärtuse põhjendatud hinnangule, ning selle põhjendatud hinnangu andmise meetodi osas täpsustused puuduvad. Nagu hageja kohtuistungil sisuliselt rõhutas, ei esitanud komisjon, märkides lõpliku avalikustamise dokumendis, et kohandas normaalväärtust vastavalt algmääruse artikli 2 lõike 10 punktile a, niisiis kasutatud meetodi kohta ühtki täpsustust peale selle, et kohandus tehti „põhjendatud hinnangu“ alusel.

120 Tuleb tõdeda, et kuigi vastupidi hageja väidetule ei takistanud see teave hagejal enda kaitseks asjakohaseid märkusi esitada, piiras see siiski nende märkuste ulatust ja täpsusastet. Nimelt ei võimaldanud see teave hagejalt teada saada, millist võrdlusturgu ja milliseid võrdlushindu komisjon kasutas selleks, et määrata kindlaks toote kokkusobimatute liikide ja nende tooteliikide, mille puhul vahetult võrreldavaid samasuguse toote liike müüs võrdlusriigi tootja siseturul, vaheliste füüsiliste erinevuste turuväärtus. Nagu hageja on hagiavalduses välja toonud, puudub vaidlus selle üle, et toote kokkusobimatud liigid moodustavad 83% kõigist ekspordiks müüdud toote liikidest, millega arvestati

hageja dumpingumarginaali arvutamisel. Vastab tõele, et kostja vastuses tõdes nõukogu – ilma et talle oleks vastu väidetud –, et need toote kokkusobimatud liigid moodustavad „ainult“ 40% selle sama eksportmüügi kogumahust. Siiski on tegemist märkimisväärse osaga neist tehingutest, millega arvestati dumpingumarginaali arvutamisel. Järelikult võib toote kokkusobimatute liikide ja muude tooteliikide füüsiliste erinevuste turuväärtuse kindlaks määramiseks sobiva võrdlusturu ja -hindade valik oluliselt mõjutada normaalväärtuse arvutamist ja seega hageja dumpingumarginaali kindlaks tegemist.

121 Nagu nähtub kohtuasja toimiku materjalidest, täpsustas komisjon alles 26. märtsi 2013. aasta ärakuulamisel hagejale meetodi, mida ta kasutas, et määrata kindlaks selle kohanduse turuväärtus, mis tehti kokkusobimatute toodete normaalväärtusese osas füüsiliste erinevuste alusel. Nagu nähtub hageja 27. märtsi 2013. aasta kirjast (vt punkt 42 eespool), selgitas komisjon sellel ärakuulamisel, et selle kohanduse puhul kasutatud turuväärtus määrati kindlaks liitu suunatud ekspordi hindade alusel, mille määras kindlaks hageja asjaomase toote kokkusobimatute liikide jaoks. Nagu hageja tõdes, esitati need selgitused alles päev pärast komisjoni poolt huvitatud isikutele lõpliku avalikustamise dokumendi kohta kirjalike märkuste esitamiseks määratud kümnepäevase tähtaja möödumist.

122 Ent nagu nähtub sellest samast 27. märtsi 2013. aasta kirjast, ei takistanud komisjoni poolt eelviidatud kohanduse tegemiseks kasutatud turuväärtuse kindlaks määramist puudutava täpsustuse esitamiseks kulutatud aeg siiski hagejat esitamast oma märkusi selle kohta ja komisjoni nendega arvestamast lõpliku määruse ettepanekus.

123 Nimelt väitis hageja esiteks 26. märtsi 2013. aasta ärakuulamisel ja oma 27. märtsi 2013. aasta kirjas, et komisjoni valitud meetod põhineb eeldusel, mis ei ole mõistlik ega kontrollitav ning mille kohaselt kajastub füüsiliste omaduste erinevuse turuväärtus ekspordihinnas. Hageja sõnul toetab seda väidet tõsiasi, et sellise lähenemise tulemuseks on dumpingumarginaal, mis on samal tasemel kui üksnes toodete kokkusobivate liikide alusel tehtavate arvutuste puhul. Peale selle pakkus hageja välja alternatiivse meetodi, mille kohaselt piiratakse toote kokkusobimatute liikide arvu, lühendades kontrollnumbreid, mis võimaldavad tooteid identifitseerida. Nõnda oleks nimetatud kontrollnumber piiratud esimese nelja numbrini toruliitmike kuju osas ja üheksanda numbrini nende pinna osas. Musta pinnaga toruliitmike osas pakkus hageja välja tuginemise identsete või sarnaste galvaaniliselt kaetud pinnaga toruliitmike normaalväärtusele, mida on kohandatud 15% vähendusega vastavalt võrdlusriigi tootja esitatud andmetele. Mis puutub muudesse toote kokkusobimatusse liikidesse, siis oleks komisjon hageja sõnul pidanud kasutama pigem kõigi samasuguste toodete võrreldavate liikide keskmist normaalväärtust, füüsiliste omaduste erinevuste alusel kohandust tegemata.

124 Teiseks ja erinevalt sellest, mida väidab hageja, esitati need märkused kuupäeval, mis jättis komisjonile piisavalt aega nendega arvestamiseks. Nagu hageja nimelt ise hagiavalduses on märkinud, edastas komisjon lõpliku määruse ettepaneku komisjonile 15. aprillil 2013, nii et komisjonil oli hageja märkuste uurimiseks nii palju aega, et see ei piiranud üle määra selle institutsiooni kaalutlusruumi. Seoses sellega tuleb märkida, et üheski algmääruse sättes ja eelkõige artiklis 15, mis käsitleb nõuandekomitees komisjoniga peetavaid konsultatsioone, ei ole ette nähtud konkreetset tähtaega, mille jooksul enne nõukogule lõpliku määruse ettepaneku edastamist peavad need konsultatsioonid toimuma. Viidatud artikkel 15 näeb üksnes ette, et need konsultatsioonid peavad toimuma igal juhul sellise aja jooksul, mis võimaldab algmääruses ette nähtud tähtaegadest kinni pidada. Lisaks nähtub algmääruse artikli 20 lõikest 4 otsesõnu, et lõpliku avalikustamise dokumendi edastamise järel on komisjonil või nõukogul võimalus teha selles dokumendis esitatutest erinevatele faktidele ja kaalutlustele toetuv otsus.

125 Lisaks ei saa nõustuda hageja argumendiga, mille kohaselt peab selle teabe edastamine vastavalt algmääruse artikli 20 lõikele 4 toimuma esiteks kirjalikult ja teiseks hiljemalt üks kuu enne lõpliku määruse ettepaneku edastamist. Mis nimelt kõigepealt puutub komisjoni vastusesse hageja taotlusele täpsustada lõplikus avalikustamise dokumendis sisalduvat teavet, siis puudub komisjonil kohustus esitada see kirjalikult. See algmääruse artikli 20 lõikes 4 ette nähtud kohustus puudutab ainult lõpliku avalikustamise dokumenti ennast, mis edastatakse kõigile huvitatud isikutele. Igal juhul on tähtsusetu

mainitud vastuse suuliselt, mitte kirjalikult esitamine, kuna vastavalt eespool punktis 123 tõdetule andis see hagejale võimaluse esitada oma märkused õigel ajal. Sama moodi kohaldub tähtaeg hiljemalt üks kuu enne lõpliku otsuse ettepaneku edastamist selle sama sätte alusel ainult lõpliku avalikustamise dokumendi puhul ja sellest peeti nimetatud dokumendi osas kinni, millist asjaolu vaidlustatud ei ole. Seevastu ei saa seda tähtaega juba määratlusest tulenevalt kohaldada selgituse suhtes, mis antakse vastusena huvitatud isiku poolt esitatud taotlusele täpsustada selle lõpliku avalikustamise dokumendi sisu.

126 Samuti ei saa nõustuda ka hageja selle argumendiga, mille kohaselt nähtub vaidlustatud määrusest selgelt, et tema märkustega ei arvestatud. Tuleb rõhutada, et selle argumendi eesmärk, nagu ka hageja ise oma repliigis kaudselt möönab, ei ole väita vaidlustatud määruse põhjenduse puudumist, vaid eesmärk on pigem tõendada, et komisjonil ei olnud võimalik uurida ega arvesse võtta hageja märkusi. Kohtupraktika kohaselt aga ei kujuta nende hageja märkuste väidetav arvestamata jätmine endast hagejate kaitseõiguste või õiguse olla ära kuulatud rikkumist. Kuigi nimetatud õiguste tagamine nõuab liidu institutsioonidelt seda, et nad peavad võimaldama hagejatel oma seisukoha tõhusalt teatavaks teha, ei saa asjaomastele institutsioonidele siiski panna kohustust kõnealuste seisukohtadega nõustuda. Hagejate seisukoha tõhusalt esitamine nõuab ainult seda, et seisukoha saaks esitada piisavalt aegsasti, et liidu institutsioonid saaksid seda arvesse võtta ja hinnata nõutava hoolsusega selle asjakohasust vastuvõetava õigusakti sisu seisukohast (vt kohtuotsus, 12.12.2014, Crown Equipment (Suzhou) ja Crown Gabelstapler *vs.* nõukogu, T-643/11, EKL (Väljavõtted), EU:T:2014:1076, punkt 43 ja seal viidatud kohtupraktika). Igal juhul tuleb sarnaselt nõukoguga tõdeda, et nõukogu ei ole kohustatud lõpliku dumpinguvastase tollimaksu kehtestavas määruses vastama kõigile huvitatud isikute argumentidele, mille viimased on esitanud uurimismenetluse käigus, ja vastuse puudumisest ei saa automaatselt järeldada nende argumentide uurimata jätmist. Pealegi on Üldkohus otsustanud, et ei saa nõuda, et lõplikus dumpinguvastases määruses oleks täpsustatud erinevad, vahel väga arvukad ja keerulised faktilised ja õiguslikud asjaolud, mida see määrus käsitleb, ning samuti ei saa nõuda, et institutsioonid võtaksid seisukoha huvitatud isikute esitatud kõigi argumentide kohta. Vastupidi, piisab kui akti autor esitab need faktilised ja õiguslikud asjaolud, mis on vaidlustatud määruse seisukohalt olulise tähtsusega (kohtuotsused, 13.9.2010, Whirlpool Europe *vs.* nõukogu, T-314/06, EKL, EU:T:2010:390, punkt 114, ja 20.5.2015, Yuanping Changyuan Chemicals *vs.* nõukogu, T-310/12, EU:T:2015:295, punkt 172, ja).

127 Seega tuleb kogu eespool esitatu põhjal teine väiteosa tagasi lükata.

Esimene väiteosa

128 Hageja esimese väiteosa kohaselt kujutavad esiteks normaalväärtuse arvutused endast olulisi fakte ja kaalutlusi algmääruse artikli 20 lõike 2 tähenduses. Kuna hageja väitel ei kujuta need arvutused lisaks endast konfidentsiaalset teavet selle artikli lõike 4 tähenduses pärast seda, kui võrdlusriigi tootja oli andnud loa nende arvutuste aluseks olevate andmete avalikustamiseks, siis hageja arvates pidi komisjon vahetult pärast seda need andmed talle edastama. Hageja väitel kinnitab seda kohustust lisaks algmääruse artikli 19 lõige 5. Teiseks väidab hageja, et institutsioonide keeldumine takistas tal kaitseõigusi teostada eelkõige kõnealuste arvutuste kohta oma märkusi esitades, nii et menetluse tulemus võinuks olla teistsugune. Lõpuks ja kolmandaks väidab hageja, et nende arvutuste talle avalikustamine ei oleks rikkunud diskrimineerimiskeelu põhimõtet, sest võrdlusriigi tootja poolt konkreetselt hageja osas antud loa tõttu oli viimase olukord objektiivselt erinev teiste eksportivate tootjate omast.

129 Selleks et hinnata, kas toimus algmääruse artikli 20 lõigete 2–4 rikkumine, mille tagajärjena keeldusid institutsioonid avalikustamast hagejale normaalväärtuse arvutusi, tuleb esiteks teha kindlaks selle teabe täpne olemus, mille institutsioonid hageja väitel oleks pidanud talle edastama ja mida ta ise määratleb „normaalväärtuse arvutustena“.

130 Seoses sellega olgu meenutatud, et nagu saab järeldada hageja märkustest 17. detsembri 2012. aasta ajutise avalikustamise dokumendi kohta (vt punktid 16 ja 29 eespool) ja nagu nõukogu kinnitas Üldkohtu kirjalikule küsimusele antud vastuses, arvutati hageja dumpingumarginaali kindlaks määramiseks vajalik normaalväärtus esialgu ajutises määruses algmääruse artikli 2 lõikele 3 tuginedes arvestusliku väärtuse alusel. Nagu nimelt saab järeldada ajutise määruse põhjendusest 55, ei peetud samasuguse toote müüki hageja vaatlusaluse toote eksportmüügi puhul piisavalt tüüpiliseks, mida kinnitas ka nõukogu. Nagu seega on öeldud vaidlustatud määruse põhjenduses 17, nõustus nõukogu – pärast hageja esitatud märkusi – lõplikus määruses sellega, et hageja dumpingumarginaali kindlaks tegemiseks kasutatakse samasuguse toote tavapärase kaubandustegevuse raames toimunud võrdlusriigi tootja poolset omamaist müüki.

131 Nagu pealegi nähtub ajutise määruse põhjendustest 56 ja 68 (vt punktid 17 ja 23 eespool), piirdus komisjon esialgu normaalväärtuse kindlaks määramise raames võrdlusriigi tootja poolt müüdava samasuguse toote liikidega, mis vastasid vaatlusaluse toote liikidele, mida müüs ekspordiks hageja. Seetõttu arvutati hageja dumpingumarginaal nii, et omavahel võrreldi normaalväärtust ja ekspordihinda üksnes nende samasuguse toote liikide ja vaatlusaluse toote vastavate liikide puhul, mida oli kokku 369 tooteliiki, nagu nähtub komisjoni 26. novembri 2012. aasta e-kirjast. Seega moodustasid need tooteliigid ligikaudu 20% hageja poolt ekspordiks müüdud tooteliikidest, mida oli arvuliselt 1645 vastavalt hageja poolt lõpliku avalikustamise dokumendi kohta esitatud märkustes toodule, millist asjaolu ei ole vaidlustatud (vt eespool punkt 40). Nagu komisjon 15. märtsil 2013 lõpliku avalikustamise dokumendis (vt eespool punkt 32) hagejale teatas, nõustus nimetatud institutsioon hageja vastuväited saanuna oma lõpliku meetme ettepanekus sellega, et dumpingumarginaal määratakse kindlaks hageja kogu eksportmüügi alusel, kasutades normaalväärtuse kohandamist nende vaatlusaluse toote liikide puhul, mille osas puudus kokkusobivus võrdlusriigi tootja müüdavate toote liikidega. Nagu nähtub vaidlustatud määruse põhjendusest 18 (vt punkt 46 eespool), kinnitati selles määruses see dumpingumarginaali kindlaks määramise osas tehtud muudatus. Nagu nähtub vaidlustatud määruse põhjendusest 20 (vt punkt 48 eespool), võrreldi sellele tuginedes seega iga samasuguse toote liigi kaalutud keskmist normaalväärtust kokkusobiva vaatlusaluse toote liigi vastava kaalutud keskmisega, kasutades algmääruse artikli 2 lõike 11 mainitud esimest meetodit.

132 Nagu nähtub eespool punktidest 130 ja 131, põhineb hageja dumpingumarginaali kindlaks määramise otstarbel normaalväärtuse arvutamine seega tegelikult kõigil 1645 väärtusel, millest igaüks vastab võrdlusriigi tootja antud samasuguse toote liigi müügi kaalutud keskmisele, mida vajaduse korral, nimelt 80% väärtuste puhul, on kohandatud selleks, et võtta arvesse füüsiliste omaduste erinevusi vaatlusaluse toote kokkusobimatute liikidega võrreldes.

133 Nagu eespool punktis 27 on öeldud, täpsustas komisjon ajutise avalikustamise dokumendis, et kuivõrd uurimisel tegi koostööd ainult üks võrdlusriigi tootja, siis ei saa võrdlusriigist pärit teavet toote „[kontrollnumbrite] tasandil“ avalikustada. Kohtuasja toimiku materjalide põhjal on toote kontrollnumber teatavale konkreetsele tooteliigile vastav tähtnumbriline kood. Seega tuleb komisjoni sedastust mõista nii, et see institutsioon varjas kogu üksikasjaliku teabe võrdlusriigi tootja poolt müüdud iga tooteliigi kohta. Pealegi märkis komisjon selles samas dokumendis, et konfidentsiaalsuse kaalutlustel varjas ta ajutise avalikustamise dokumendile lisatud elektroonilistes failides olevates tabelites andmed, mis põhinesid võrdlusriigi tootjalt saadud teabel. Nimelt selgub kohtuasja toimiku materjalidest, et täielikult puudusid andmed tabelites, mis käsitlesid omamaise müügi tootmiskulusid (2.2 DMCOP), omamaist müüki (2.4 DMSALES) ning tavapärase kaubandustegevuse käigus toimunud müügi ja normaalväärtuse arvutusi (2.5 OCOT ja NV). Samuti puudusid andmed dumpingu arvutamise ülevaate tabeli (2.1) tulpades, mis sisaldasid normaalväärtust ja tulpades, mis sisaldasid iga tooteliigi hulka ja dumpingumarginaali. Seevastu ei olnud varjatud andmed, mis sisaldusid eelviidatud tabeli neis tulpades, mis käsitlesid hageja eksportmüüki liitu, ning samuti andmed seda müüki käsitlevas tabelis (2.7 EUSALES) ja tabelis ekspordihindade tooteliigi kaupa arvutamise kohta (2.8). Nagu eespool punktis 34 on märgitud, varjas komisjon lõpliku avalikustamise dokumendis samad andmete kategooriad kui ajutise avalikustamise dokumendis. Lisaks ei nähtu kohtuasja toimiku materjalidest, et

komisjon oleks teatava osa neist andmetest hagejale edastanud siis, kui ta hageja taotlusel esitas täiendavad täpsustused ajutise avalikustamise dokumendis ja lõpliku avalikustamise dokumendis esitatud teabe kohta.

134 Seega järeldub eeltoodust, et hagejale ei avalikustatud iga samasuguse toote liigi osas tehtud normaalväärtuse arvutusi ning eespool punktis 132 käsitletud väärtusi, mis vastavad nende arvutuste tulemustele. Nagu hagiavalduses on sõnaselgelt öeldud, loeb hageja esimese väiteosa raames nende andmete avalikustamata jätmise oma kaitseõiguste rikkumiseks. Täpsemalt viitab hageja sellega seoses lõpliku avalikustamise dokumendi tabelites varjatud andmetele, mis puudutavad tavapärase kaubandustegevuse käigus toimunud müügi ja normaalväärtuse arvutusi (2.5 OCOT ja NV), mida on käsitletud eespool punktis 133. Hageja leiab, et need andmed oleks tulnud talle avalikustada kohe, kui võrdlusriigi tootja andis loa avalikustada andmed, mille ta komisjonile oli edastanud ja mida viimane kasutas nende andmete kindlaks tegemiseks.

135 Nagu eespool punktides 36 ja 39 on öeldud, vastab tõele, et uurimismenetluse käigus oli hagejal ka kaebusi seoses muude normaalväärtuse kindlaks määramisel asjakohaste dokumentide ja teabe avalikustamata jätmisega. Siiski ei ole hageja oma esimese väiteosa raames sellele viidanud ja on piirdunud tuginemisega normaalväärtuse arvutuste avalikustamata jätmisele, see tähendab tooteliigi kaupa arvutuste üksikasjade ja arvutuste tulemuste puudumisele.

136 Teiseks tuleb käesolevas etapis märkida, et institutsioonid ei vaidlusta hageja väidet, mille kohaselt normaalväärtuse arvutused eespool punkti 135 tähenduses kujutavad endast olulisi kaalutlusi algmääruse artikli 20 lõike2 tähenduses. Nagu institutsioonid kohtuistungil Üldkohtu küsimusele vastates pealegi tõdesid, oleks nad hagejale teatavaks teinud normaalväärtuse üksikasjalikud arvutused, kui need arvutused oleks tehtud selle eksportiva tootja omamaise müügi alusel ja ei oleks seega olnud selle tootja seisukohalt konfidentsiaalsed. Nagu on meenutatud eespool punktis 133, kuigi komisjon varjas konfidentsiaalsuse kaalutlustel hageja puhul normaalväärtuse arvutused tooteliigi kaupa, edastas ta hagejale seevastu vastavad ekspordihinna arvutused.

137 Kolmandaks tuleb meenutada neid konkreetseid põhjuseid, miks komisjon ei rahuldanud normaalväärtuse arvutuste avalikustamise taotlust.

138 Selles osas nähtub hageja 19. märtsi 2013. aasta e-kirjast (vt punkt 38 eespool), et komisjon vastas kõigepealt võrdlusriigi tootjale, märkides, et tema arvates ei saa selle tootja esitatud teabe osas loobuda konfidentsiaalsuse nõudest valikuliselt konkreetsete huvitatud isikute kasuks. Selle seisukohavõtu sisu ei ole institutsioonid vaidlustanud. Selles samas e-kirjas kordas hageja oma taotlust, vastates komisjoni poolt võrdlusriigi tootjale esitatud põhjendusele ning esitades selle kohta kaks argumenti. Esimese argumendi kohaselt on dumpingumarginaali arvutused ja järelikult andmed normaalväärtuse kohta seonduvad eranditult asjaomase ettevõtjaga. Teise argumendi kohaselt ei näe algmäärus ette, et konfidentsiaalset teavet andnud isiku konkreetne luba ei võiks piirduda ainult ühe huvitatud isikuga. Tõdedes, et tegemist on tema kaitseõigustega, täpsustas hageja lisaks, et taotleb asjaomase vaidlusküsimuse lahendamist ärakuulamise eest vastutava ametniku poolt. Komisjoni dumpinguvastase uurimise osakonna juhataja ja seejärel ärakuulamise eest vastutav ametnik esitasid kumbki 21. märtsi 2013. aasta e-kirjas oma seisukoha sellisel kujul, nagu on välja toodud eespool punktis 38. Kohtuasja toimiku materjalidest ei selgu, et komisjon oleks asunud uurimismenetluse hilisemas etapis eelkirjeldatuga võrreldes teistsugusele seisukohale.

139 Järelikult on komisjoni ainus põhjendus normaalväärtuse arvutuste avalikustamisest keeldumiseks vajadus järgida diskrimineerimiskeelu põhimõtet seoses muude valimisse kaasatud Hiina eksportivate tootjatega kui hageja. Nõnda otsustas komisjon, et esiteks ei saa võrdlusriigi tootja konkreetse huvitatud isiku kasuks loobuda konfidentsiaalsusest enda poolt esitatud teabe osas, ja et teiseks ei saa ta ise avalikustada seda teavet ainuüksi hagejale, mitte aga teistele valimisse kaasatud Hiina eksportivatele tootjatele. Komisjon leidis nimelt, et see teave puudutab samavõrra nii viimati mainituid kui ka hagejat, kuivõrd seda kasutati nende kolme tootja individuaalse dumpingumarginaali kindlaks

määramiseks kasutatud normaalväärtuse arvutamiseks. Seega oli komisjon seisukohal, et see teave ei seondu eranditult hageja dumpingumarginaali puutuva normaalväärtuse arvutamisega ja et järelikult ei ole põhjendatud selle teabe konkreetne avalikustamine hagejale.

140 Käesoleva hagiavalduse raames on institutsioonid siiski esitanud põhistuskäigu, mis tugineb osaliselt muudele põhjendustele kui need, mis on esitatud eespool punktis 139.

141 Nõnda esitas nõukogu menetluse kirjalikus etapis sisuliselt kaks muud põhjendust, millel tema sõnul see keeldumine põhines.

142 Esiteks väitis nõukogu, et võrdlusriigi tootja luba saab käia ainult selle teabe kohta, mille ta on esitanud komisjonile ja mitte normaalväärtuse arvutuste kohta, mis on komisjoni sisedokument.

143 Teiseks märkis nõukogu, et normaalväärtuse arvutused on oma laadilt konfidentsiaalsed vastavalt algmääruse artikli 19 lõikele 1, nii et see konfidentsiaalsus ei sõltu nõudest käsitleda andmeid konfidentsiaalsetena selle määruse artikli 19 lõike 5 tähenduses ja seda ei saa muuta võrdlusriigi tootja loaga. Seega pidi komisjon sellele loale vaatamata jätma rahuldamata hageja taotluse avalikustada need arvutused. Kohtuistungil täpsustasid ja täiendasid nõukogu ja komisjon nõukogu poolt kirjalikult esitatud põhistuskäiku, selleks et tõendada selle põhjenduse põhjendatust. Institutsioonid märkisid täpsemalt sisuliselt seda, et nende arvutuste aluseks olevad võrdlusriigi tootja andmed on viimase ärisaladus. Institutsioonide sõnul tuleneb sellest, et nende andmete avalikustamine kahjustaks esiteks hageja konkurentide konkreetseid huve asjaomasel turul ja teiseks moonutaks konkurentsi sellel turul. Pealegi on võrdlusriigi meetodi raames sellest tulenev asjaomastele eksportivatele tootjatele antava teabe piiramine nende esitatud turumajandusliku kohtlemise taotluse rahuldamata jätmise loogiline järelm ja on pealegi vajalik võrdlusriigi tootjate vabatahtliku koostöö tagamiseks. Lõpuks märkisid institutsioonid, et kuupäeval, mil komisjon jättis rahuldamata normaalväärtuse avalikustamise taotluse, mille oli esitanud hageja, ei teadnud ta täpselt millises ulatuses on võrdlusriigi tootja ise hagejale teavet esitanud.

144 Siiski ei rajanud komisjon oma keeldumist avalikustada hagejale normaalväärtuse arvutused mõnele neist põhjustest, mida on käsitletud eespool punktides 142 ja 143, vaid eespool punktis 139 esitatud põhjusele, nagu nähtub e-kirjavahetusest ajavahemikus 18.–21. märts 2013 (vt punktid 35–38 ja 138 eespool).

145 Lisaks eelnevale olgu öeldud, et mis puutub põhjendusse, et erinevalt võrdlusriigi tootja antud teabest on normaalväärtuse arvutused sisedokumendid, siis möönsid institutsioonid kohtuistungil otsesõnu, et komisjon ei esitanud nende arvutuste konfidentsiaalsuse kaitseks uurimismenetluse käigus seda põhjendust.

146 Vastab tõele, et mis puutub nende arvutuste konfidentsiaalsel laadil põhinevasse argumenti, siis väitsid institutsioonid kohtuistungil hoopis seda, et sellele põhjusele tugines komisjon nende arvutuste varjamiseks lõpliku avalikustamise dokumendis. Nagu on märgitud eespool punktis 133, põhjendas komisjon ajutise avalikustamise dokumendis ja lõpliku avalikustamise dokumendis normaalväärtuse arvutuste varjamist sellega, et kuivõrd uurimisel tegi koostööd ainult üks võrdlusriigi tootja, siis ei saanud avalikustada võrdlusriigist pärit teavet tooteliigi tasandil. Selle põhjenduse sõnastusest saab teha loogilise järelduse, et normaalväärtuse arvutusi varjati neis dokumentides eesmärgiga vältida seda, et nende põhjal selgitatakse välja selle ainsa koostööd teinud võrdlusriigi tootja osas aluseks olnud andmed, mis aga on selle tootja ärisaladus. Seega tuleb asuda seisukohale, et lõpliku avalikustamise dokumendi edastamise kuupäeva seisuga varjas komisjon selles dokumendis normaalväärtuse arvutused eeltoodud põhjusel.

147 Nagu nähtub e-kirjavahetusest ajavahemikus 18.–21. märts 2013, ei viidanud komisjon kirjavahetuses siiski enam sellele kui peamisele või teise võimalusena esitatud põhjusele. Viidatud kirjavahetuse sõnakasutus ja kontekst (vt punktid 35–38 ja 138 eespool) osutavad hoopis sellele, et menetluse asjaomases staadiumis ei kavatsenud komisjon enam sellele põhjusele tugineda hageja esitatud normaalväärtuse arvutuste avalikustamise taotluse tagasi lükkamiseks.

148 Sellega seoses tuleb erilist tähelepanu pöörata asjaolule, et ärakuulamise eest vastutav ametnik märkis oma 21. märtsi 2013. aasta kirjas, et „huvitatud isikute diskrimineerimise keeld kujutab endast peamise tähtsusega asjaolu“ (vt punkt 38 eespool).

149 Lisaks tuleb samuti esile tuua, et lõpliku avalikustamise dokumendi teatavaks tegemise kuupäeval 15. märtsil 2013 ei olnud võrdlusriigi tootja veel andnud hagejale luba tutvuda andmetega, mille see tootja oli komisjonile edastanud. Nimelt anti see luba alles 18. märtsil 2013, nagu on meenutatud eespool punktis 35. Seega tugines komisjon esimest korda võrdse kohtlemise tagamise vajaduse põhjendusele alles pärast selle uue asjaolu esile kerkimist. Selle asjaolude jada põhjal saab järeldada, et komisjon pidi kaudselt, ent vältimatult asuma seisukohale, et selle loa tõttu ei saa ta hageja vastu enam tugineda sellele põhjendusele, mida ta kasutas normaalväärtuse arvutuste varjamiseks ajutise avalikustamise dokumendi ja lõpliku avalikustamise dokumendi puhul, ja milleks oli nimelt võrdlusriigi tootja ärisaladuse kaitse, vaid et ta saab kasutada üksnes võrdse kohtlemise tagamise vajaduse korral rajanevat põhjendust.

150 Seega tuleb sedastada, et eespool punktis 141 esitatud põhjendusele tuginedes soovis nõukogu tegelikult, et Üldkohus asendaks tema põhjendused komisjoni poolt uurimismenetluses kasutatud põhjendusega hageja esitatud normaalväärtuse arvutuste avalikustamise taotluse tagasi lükkamiseks. Ent väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleb liidu õigusakti õiguspärasuse hindamisel lähtuda selle akti vastuvõtmise ajal esinenud faktilistest ja õiguslikest asjaoludest (vt kohtuotsus, 3.9.2015, Inuit Tapiriit Kanatami jt *vs.* komisjon, C-398/13 P, EKL, EU:C:2015:535, punkt 22 ja seal viidatud kohtupraktika), nii et Üldkohus ei saa seda nõuet rahuldada (vt selle kohta kohtuotsus, 12.11.2013, North Drilling *vs.* nõukogu, T-552/12, EU:T:2013:590, punkt 25).

151 Peale selle võib haldusmenetluse käigus kaitseõiguste rikkumine, mida hageja käesoleva väiteosa raames ette heidab, kaasa tuua dumpinguvastase määruse tühistamise. Järelikult ei saa seda rikkumist heastada pelgalt sellega, et liidu kohus vaatab läbi väidetavat rikkumist kujutava otsuse aluseks olla võivad põhjendused. Nimelt piirdub selline läbivaatamine õigusväidete kohtuliku kontrolliga ja ei asenda oma eesmärgi ega ka mõju poolest kõnesoleva juhtumi täies ulatuses uurimist haldusmenetluses, mis põhineb pädeva asutuse poolt käesoleva juhtumi asjaoludele antud hinnangul. Lisaks, kui hageja saab need põhjendused, mida institutsioonid esitavad Üldkohtule, esimest korda teada käesoleva hagimenetluse raames, siis ei ole tema olukord selline, nagu see olnuks siis, kui ta oleks saanud oma seisukohad nende põhjenduste kohta esitada uurimismenetluses (vt selle kohta analoogia alusel kohtuotsus, 25.10.2011, Solvay *vs.* komisjon, C-110/10 P, EKL, EU:C:2011:687, punkt 51). Järelikult ei saa Üldkohus igal juhul kindlaks teha, kas käesoleval juhul oli tegemist hageja kaitseõiguste rikkumisega seoses keeldumisega avalikustada talle normaalväärtuse arvutused, tuginedes põhjendustele, millele selle keeldumise puhul ei tuginetud.

152 Seetõttu saab Euroopa Kohus käesoleval juhul kaitseõiguste rikkumise olemasolu kindlaks tegemiseks arvesse võtta institutsioonide argumentatsioonile ainult niivõrd, kui need toetavad komisjoni poolt uurimismenetluses kasutatud ainsat põhjendust. Teisalt, nagu on meelde tuletatud eespool punktis 81, saab kaitseõigustega seotud menetlusnormide eiramine tuua kaasa vaidlusaluse määruse tühistamise vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale üksnes juhul, kui ei saa täielikult välistada, et niisuguse eiramiseta võinuks haldusmenetluse tulemus olla teistsugune: Järelikult tuleb juhul, kui peaks tuvastatama, et komisjonil ei olnud õigust hagejale normaalväärtuse arvutuste avalikustamisest keeldumiseks tugineda võrdse kohtlemise nõudest tulenevale põhjendusele, vastavalt olukorrale

kontrollida, kas komisjon pidi ikkagi sellest avalikustamisest keelduma mõne nõukogu poolt käesoleva hagimenetluse raames esitatud muu põhjenduse alusel, nii et menetluse teistsugune tulemus olnuks välistatud.

153 Seega tuleb neljandaks uurida, kas käesoleva juhtumi asjaoludel saab normaalväärtuse arvutuste hagejale avalikustamisest keeldumist põhjendada vajadusega tagada teiste valimisse kaasatud eksportivate tootjatega võrdne kohtlemine.

154 Seoses sellega olgu meenutatud, nagu on öeldud eespool punktis 128, et nii uurimismenetluses kui ka käesolevas kohtuvaidluses on hageja väitnud konkreetselt seda, et normaalväärtuse arvutuste osas on ta sattunud teiste eksportivate tootjatega võrreldes objektiivselt erinevasse olukorda selle tõttu, et võrdlusriigi tootja andis loa just tema osas.

155 Teisalt ei vaidlusta hageja seda, et kuni ajani, mil võrdlusriigi tootja oma 18. märtsi 2013. aasta kirjas andis komisjonile loa sellele institutsioonile enda esitatud teabe avalikustamiseks, ei saadud hagejale normaalväärtuse arvutusi teatavaks teha. Eelkõige ei nähtu toimikust, et hageja oleks seda teatavaks tegemist taotlenud enne kõnealust kirja.

156 Nagu eespool punktis 95 on meelde tuletatud, peavad institutsioonid algmääruse artikleid 19 ja 20 koostoimes kohaldades tagama põhiõiguste harta artikli 41 lõikest 2 tuleneva hea halduse põhimõtte järgimise, mille kohaselt on igaühel õigus eelkõige sellele, et liidu institutsioonid käsitleksid tema küsimusi erapooletult (vt selle kohta ja analoogia alusel kohtuotsus, 11.7.2013, Ziegler *vs.* komisjon, C-439/11 P, EKL, EU:C:2013:513, punkt 155). Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt keelab võrdse kohtlemise põhimõte ühelt poolt selle, et sarnaseid olukordi koheldakse erinevalt, ja teiselt poolt selle, et erinevaid olukordi koheldakse sarnaselt, välja arvatud juhul, kui niisugune kohtlemine on objektiivselt põhjendatud (vt kohtuotsus, 25.10.2011, CHEMK ja KF *vs.* nõukogu, T-190/08, EKL, EU:T:2011:618, punkt 65 ja viidatud kohtupraktika).

157 Algmääruse sätete kohaldamisel peavad liidu institutsioonid austama huvitatud isikute võrdse kohtlemise põhimõtet (vt kohtuotsus, 13.9.2013, Cixi Jiangnan Chemical Fiber jt *vs.* nõukogu, T-537/08, EU:T:2013:428, punkt 45 ja seal viidatud kohtupraktika). Täpsemalt on see üldpõhimõte konkreetselt rakendatud algmääruse artikli 9 lõike 5 raames, mille kohaselt kehtestatakse dumpinguvastane tollimaks igal üksikjuhul asjakohases ulatuses diskrimineerimisvabal alusel toote impordi suhtes kõigist allikatest.

158 Siiski tuleneb kohtupraktikast, et juhul, kui eksporti koheldakse dumpinguvastase tollimaksu sissenõudmise osas erinevalt algmääruses sisalduval normatiivsel alusel, siis on see erinev kohtlemine objektiivselt põhjendatud, nii et seda ei saa pidada võrdse kohtlemise põhimõtte rikkumiseks (vt selle kohta kohtuotsus, 12.9.2002, Europe Chemi-Con (Deutschland) *vs.* nõukogu, T-89/00, EKL, EU:T:2002:213, punkt 57 ja seal viidatud kohtupraktika). Üldiselt põhineb erinev kohtlemine objektiivsel ja mõistlikul kriteeriumil siis, kui see on kooskõlas õiguspärase eesmärgiga, mida asjassepuutuvate õigusnormidega saavutada soovitakse, ja kui erinevus on proportsionaalne selle kohtlemisega taotletud eesmärgi suhtes (vt kohtuotsus, 22.5.2014, Glatzel, C-356/12, EKL, EU:C:2014:350, punkt 43 ja seal viidatud kohtupraktika).

159 Sellega seoses tuleb kõigepealt märkida, et nagu väidab hageja, puudub komisjoni seisukohal, mida ta kaitses 18.–21. märtsil 2013 toimunud kirjavahetuses ja mille kohaselt ei olnud võimalik konfidentsiaalsusest loobuda konkreetse huvitatud isiku kasuks, igasugune alus algmääruse asjakohastes sätetes.

160 Esiteks ei nähtu algmääruse artikli 19 lõike 5 sõnastusest, et teavet andnud isiku luba, mida on vaja selleks, et avalikustada mis tahes teavet, mille osas see isik on esitanud konfidentsiaalsustaotluse, ei saaks anda kas ainult ühe või siis mitme konkreetse huvitatud isiku suhtes.

161 Järgmiseks nähtub algmääruse artikli 19 lõikes 1 näitlikuna loetletud teabe konfidentsiaalsena käsitlemise põhjustest, et dumpinguvastase uurimise raames esitatud teabe konfidentsiaalsuse hindamine võib hõlmata nii selle teabe allikaks olevate isikute kui ka selle teabega tutvuda võivate huvitatud isikute vastava olukorra arvesse võtmist. Eelkõige eeldab üks selles sättes mainitud põhjus, mille kohaselt võib asjaomase teabe avalikustamine anda märkimisväärse eelise konkurendile, et hinnatakse nii selle avalikustamisega negatiivselt mõjutatavate isikute kui ka sellest konkurentsimoonutuse tingiva eelise saavate huvitatud isikute vastavat seisundit turul.

162 Sellega seoses on Üldkohus juba varem otsustanud, et komisjon peab konkreetseid juhtumi asjaolusid – näiteks turul olevate ettevõtjate väike arv ja taotleja poolt selle turu ülihea tundmine – arvestades hoiduma selliste andmete avalikustamisest, mis võimaldavad kõnealusel ettevõtjal nende põhjal teha järeldusi äriliselt tundliku teabe kohta, mis võib kahjustada seda teavet andnud ettevõtjat (vt selle kohta kohtuotsus, Ajinomoto ja NutraSweet *vs.* nõukogu, punkt 94 eespool, EU:T:1997:209, punkt 86).

163 Nagu institutsioonid kohtuistungil tõdesid, vastab tõele, et algmääruse artikli 19 lõikes 1 nimetatud põhjuste hulgas on sellise ärisaladuseks liigituva teabe kaitse, mis on laadilt konfidentsiaalne ja mida põhimõtteliselt ei avalikustata (vt selle kohta kohtuotsused, 7.5.1991, Nakajima *vs.* nõukogu, C-69/89, EKL, EU:C:1991:186, punkt 112, jaHangzhou Duralamp Electronics *vs.* nõukogu, punkt 94 eespool, EU:T:2013:369, punkt 115).

164 Siiski ei tulene algmääruse artikli 19 lõike 1 sõnastusest, et sellise teabe kaitse eeldab põhimõtteliselt, et välistatud on mis tahes võimalus avalikustada seda teavet ja seega selle teabega tutvumise võimalust taotleva huvitatud isiku konkreetse olukorra mis tahes hindamine. Nagu on meenutatud eespool punktis 94, nähtub kohtupraktikast, et institutsioonide kohustus tagada ärisaladuseks liigituva teabe käsitlemine konfidentsiaalsena ei saa jätta teisi asjaomaseid isikuid ja eelkõige eksportijaid ilma neist menetluslikest tagatistest, mis on ette nähtud algmääruse artiklis 20, ega muuta sisutühjaks nende õigusi, mis põhinevad samadel sätetel (vt selle kohta kohtuotsused, Timex *vs.* nõukogu ja komisjon, punkt 94 eespool, EU:C:1985:119, punkt 29, ja Zhejiang Harmonic Hardware Products *vs.* nõukogu, punkt 94 eespool, EU:T:2011:639, punkt 59). Lisaks on eespool punktis 105 rõhutatud, et artikli 20 lõike 4 kohaselt toimub lõplik avalikustamine „konfidentsiaalse teabe kaitsmise vajadust [...] arvesse võttes“. Tuleb tõdeda, et selline sõnastus jätab komisjonile teatava kaalutlusruumi selle otsustamisel, kuidas kõige kohasemal viisil tasakaalustada huvitatud isikute õigus saada teavet ja teatava teabe konfidentsiaalsus.

165 Institutsioonide tõlgendust ei toeta ka ärisaladuse kaitset käsitlev kohtupraktika. Selle kohtupraktika kohaselt on ärisaladuse kaitse liidu õiguse üldpõhimõte (vt kohtuotsus, 29.3.2012, Interseroh Scrap and Metals Trading, C-1/11, EKL, EU:C:2012:194, punkt 43 ja seal viidatud kohtupraktika). Lisaks sellele ja samuti vastavalt kohtupraktikale kujutab ausa konkurentsi tagamine endast olulist avalikku huvi, mille kaitsmisega saab põhjendada ärisaladuseks liigituva teabe avalikustamisest keeldumist (vt selle kohta analoogia alusel kohtuotsus, 14.2.2008, Varec, C-450/06, EKL, EU:C:2008:91, punkt 51). Kuigi nende põhimõtete kohaselt peab haldusasutus või kohus saama keelduda neid huve kahjustada võiva teabe avalikustamisest, sealhulgas seades need huvid avalikustamisest huvitatud isikute kaitseõigustega võrreldes esikohale, ei saa samas teha järeldust, et see asutus või kohus peab neil põhjustel avalikustamisest igas olukorras keelduma. Kohus on vastupidi varem otsustanud, et kui menetluse olemus seda nõuab, siis tuleb omavahel kaaluda huve, millele laieneb ärisaladusele antav eriline kaitse, ja selle menetluse huvitatud isikute kaitseõigusi (vt selle kohta analoogia alusel kohtuotsus Varec, eespool, EU:C:2008:91, punktid 43 ja 51). Nagu eespool punktis 94 on meenutatud, on sellise olukorraga tegemist sellises dumpinguvastase uurimise menetluses nagu põhikohtuasja puhul, mis tähendab, et ka ärisaladuseks liigituva teabe osas ei saa komisjonil olla absoluutset kohustust keelduda selle avalikustamisest, ilma et ta hindaks juhtumi konkreetseid asjaolusid ja eelkõige huvitatud isiku konkreetset olukorda

166 Mis konkreetselt puutub institutsioonide poolt kohtuistungil välja toodud eesmärki vältida konkurentsimoonutusi asjaomasel turul, siis olgu meenutatud, et kuigi asjaolu, et ettevõtetel on konkurentide kohta sellist ärisaladuseks liigituvat teavet nagu hinnad või andmed müügi kohta, võib vähendada ebakindlust kõnealuse turu toimimise suhtes, mille tulemusel ettevõtjate vaheline konkurents väheneb, sõltuvad sellised tagajärjed ikkagi juhtumi konkreetsetest asjaoludest (vt selle kohta kohtuotsus, 4.6.2009, T-Mobile Netherlands jt, C-8/08, EKL, EU:C:2009:343, punkt 33 ja seal viidatud kohtupraktika).

167 Vastupidi sellele, mida institutsioonid kohtuistungil välja pakkusid, ei piira komisjonil huvitatud isikute teabe saamise õiguse ja konfidentsiaalse teabe kaitse kokkusobitamiseks olevat kaalutlusõigust see, et asjaomane huvitatud isik on eksportiv tootja, kellele ei võimaldatud turumajanduslikku kohtlemist nagu hageja. Nagu hageja ka ise kohtuistungil möönis, vastab tõele, et eksportiv tootja, kellele ei võimaldatud turumajanduslikku kohtlemist, ei saa muidugi põhjendatult väita, et tema kaitseõigusi on rikutud ainuüksi selle tõttu, et talle ei avalikustatud normaalväärtuse arvutusi, kui nende arvutuste varjamine on põhjendatud vajadusega kaitsta võrdlusriigi tootja ärisaladuse konfidentsiaalsust. Siiski ei saa eksportiva tootja, kelle asukoht on mitteturumajanduslikus riigis ja kellele ei võimaldatud turumajanduslikku kohtlemist, olukorra selline eripära olla põhjenduseks selle tootja kohtlemisele kaitseõiguste osas erinevalt võrreldes muu huvitatud isikuga. Eriti ei saa juhtumi asjaolusid uurimata põhimõtteliselt jätta rahuldamata sellise eksportiva tootja – nagu iga teise huvitatud isiku – taotlust avalikustada need arvutused ainult sel põhjusel, et sellise avalikustamise võimaldamine tingiks „süsteemse tasakaalu puudumise“ ühelt poolt komisjoni ja teiselt poolt uurimises osalevate ettevõtjate, kelleks on eelkõige ettevõtjad, kellele ei võimaldatud mitteturumajanduslikku kohtlemist ja võrdlusriigi tootja, vahelistes suhetes.

168 Lõpetuseks olgu öeldud, et kuigi algmääruse artikli 20 lõigete 2–4 sõnastusest tuleneb, et institutsioonid peavad kõigile huvitatud isikutele edastama lõpliku avalikustamise dokumendi nende oluliste faktide ja kaalutlustega, mille dumpinguvastased meetmed põhinevad, ei järeldu sellest siiski, et institutsioonidel ei ole lubatud avalikustada konkreetsele huvitatud isikule viimase taotluse alusel lõpliku avalikustamise dokumendist välja jäetud teavet põhjusel, et sellega peaks olema võimalus tutvuda kõigil huvitatud isikutel. Nagu hageja kohtuistungil ütles, tuleneb pealegi kohtuasja toimiku materjalidest, et lõpliku avalikustamise dokument sisaldab üldosa, mille saab jagada kõigile huvitatud isikutele, ja eriosa, mis käsitleb konkreetseid asjaomase huvitatud isikuga seonduvaid asjaolusid. Nõnda näiteks – nagu on öeldud eespool punktis 133 – tehti hagejale talle saadetud lõpliku avalikustamise dokumendis teatavaks ekspordihinna arvutused tooteliigi kaupa. Selline teave sai sisalduda ainult hagejale edastatavas lõpliku avalikustamise dokumendis, kuna see puudutab ainult tema individuaalse dumpingumarginaali arvutamist, ja mitte selles lõpliku avalikustamise dokumendis, mis saadeti eeskätt teistele valimisse kaasatud Hiina eksportivatele tootjatele, kelle individuaalne dumpingumarginaal arvutati nende endi ekspordihindade alusel.

169 Lisaks tuleb algmääruse artikli 20 lõikeid 2–4 tõlgendada, arvestades eespool punktis 94 meenutatud kohtupraktikat, mille kohaselt peavad dumpinguvastase uurimise menetluse huvitatud isikud andma institutsioonile võimaluse hinnata probleeme, mida neile võib põhjustada nende käsutusse antud teabes teatava üksikasja puudumine. Seda enam ei saa selline huvitatud isik tugineda liidu kohtus väitele, et ta ei saanud sellise teabega tutvuda, kui vaidlusaluse dumpinguvastase määrusega päädinud uurimismenetluse käigus ei esitanud ta institutsioonidele selle konkreetse teabe osas ühtki taotlust.

170 Järelikult ei saa keelduda avalikustamast huvitatud isikule algmääruse artikli 20 lõigetes 2–4 ettenähtu laadseks liigituvat teavet ainult sel põhjusel, et muudel huvitatud isikutel oleks samuti õigus selle teabega tutvuda, juhul kui need muud huvitatud isikud ei ole sellekohast taotlust esitanud. Igal juhul on eeltoodu põhjal selge, et komisjon peab konfidentsiaalse teabega tutvumise taotlust, mille on esitanud huvitatud isik, hindama selle isiku konkreetsest olukorrast lähtudes ning hindamine ei tohi sõltuda muude huvitatud isikute olukorrast, kellele see teave võiks olla kasulik nende kaitseõiguste teostamise seisukohast.

171 Eespool punktides 160–170 esitatust erinev tõlgendus kujutaks endast dumpinguvastase uurimise huvitatud isikute käsutuses oleva teabe kohta käiva põhimõtte piirangut, mis ei ole kooskõlas nõuetega, mis vastavalt eespool punktis 92 meenutatud kohtupraktikale tulenevad huvitatud isikute kaitseõiguste tagamise põhimõttest ja mida tuleb kohaldada selliste uurimiste puhul, mis võivad otseselt ja isiklikult neid isikuid mõjutada ning tuua neile kaasa ebasoodsaid tagajärgi. Konkreetselt käesoleva juhtumi taolistel puhkudel tähendaks selline tõlgendus, et kõigile eksportivatele tootjatele keeldutaks automaatselt avalikustamast teavet, mis on aluseks nende dumpingumarginaali kindlaks tegemisele, ainult sel põhjusel, et seda teavet kasutati ka teiste eksportivate tootjate dumpingumarginaali kindlaks tegemisel. Selle tulemusel jääks seega eksportiv tootja enamusel juhtudest ilma teabeta, mis tõenäoliselt on üliolulise tähtsusega tema kaitseõiguste seisukohalt, arvestades normaalväärtuse arvutuse mõju tema dumpingumarginaali kindlaks tegemisele.

172 Lisaks sellele ei ole vaidlustatud asjaolu, et komisjon edastas asjaomase uurimismenetluse käigus liidu tootjale teabe, mille komisjon oli konfidentsiaalsena saanud China Chamber of Commerce of Metals, Minerals & Chemicals Importers & Exporters'ilt (CCCMC), viimase konkreetsel loal. Selle näite asjakohasust kinnitab nõukogu argument, et see teave ei olnud kõnealuse tootja seisukohalt konfidentsiaalne, kuna selle teabe sisu puudutas sellele tootjale kuuluvat äriühingut ja oli kasulik tema kaitseõiguste seisukohalt. See näide nimelt toetab tõlgendust, mis on esitatud eespool punktides 160–170 ja mille kohaselt ei saa välistada konfidentsiaalse teabe avalikustamist huvitatud isikule eelkõige selle teabe andnud isiku konkreetse loa korral, kui pärast konfidentsiaalsusnõudega kaitstud huvide ja asjaomase isiku kaitseõiguste omavahel kaalumist teeb komisjon järelduse, et see teave tuleb avalikustada.

173 Käesoleval juhul ei saa eespool punktides 159–172 esitatud põhjustel põhjendada teabe avalikustamisest keeldumist ainuüksi komisjoni esitatud asjaoluga, et asjaomaseid normaalväärtuse arvutusi ei kasutatud mitte üksnes hageja, vaid ka teiste valimisse kaasatud Hiina eksportivate tootjate dumpingumarginaali kindlaks määramisel.

174 Nimelt oleks selle põhjenduse tulemuseks ühelt poolt hageja kaitseõiguste teostamise sõltuvusse seadmine teiste valimisse kaasatud Hiina eksportivate tootjate kaitseõiguste teostamisest, mis vastavalt eespool punktis 171 öeldule kujutab endast nende kaitseõiguste piirangut, mis on vastuolus nii artiklite 19 ja 20 sõnastuse kui ka eesmärkidega.

175 Seda tõlgendust toetab nõukogu argument, mille kohaselt annaks normaalväärtuse arvutuste avalikustamine hagejale, kuid mitte teistele valimisse kaasatud Hiina eksportivatele tootjatele, talle viimastega võrreldes olulise konkurentsieelise algmääruse artikli 19 lõike 1 tähenduses. Nimelt väidetakse selle argumendiga, et algmääruse artikli 19 lõige 1 võimaldab institutsioonidel keelduda avalikustamast huvitatud isikule teavet üksnes sellel põhjusel, et eelmainituga konkureerivad teised huvitatud isikud, kellel võiks seda teavet vaja olla, ei saa selle teabega tutvuda. Nõnda oleks komisjonil õigus keelduda teabe avalikustamisest isegi sellises olukorras, kus tema käsutuses olevatest dokumentidest ei nähtu, et see teave annaks asjaomasele huvitatud isikule sellise märkimisväärse eelise, mis võib mõjutada konkurentsi selle teabega seonduval turul, milleks käesoleval juhul on India turg. Komisjon võiks veel tugineda konkurentsieelisele, mille see huvitatud isik saab liidu turul võrreldes teiste eksportivate tootjatega, kes vajavad seda teavet oma huvide kaitsmiseks. Seega kinnitab see argument, et institutsioonid tõlgendavad algmäärust nii, et poolte kaitseõigusi võib põhimõtteliselt piirata sõltuvalt teiste huvitatud isikute võimalusest teostada nende kaitseõigusi, kuid eespool punktides 171 ja 174 esitatud põhjustel ei saa selle tõlgendusega nõustuda.

176 Teisalt tuleb märkida, et vastab tõele, et dumpinguvastane tollimaks kehtestati nende eksportivate tootjate nagu ka hageja osas individuaalselt kindlaks tehtud dumpingumarginaali alusel vastavalt algmääruse artikli 2 lõikele 11. Seega puudutab teave, mis käsitleb võrdlusriigi tootjalt saadud andmete põhjal tehtud normaalväärtuse arvutusi, kõiki eksportivaid tootjaid, nagu märkis komisjon oma 21. märtsi 2013. aasta kirjas. Ent nagu institutsioonid kohtuistungil kinnitasid, ei esitanud teised

valimisse kaasatud Hiina eksportivad tootjad hagejast erinevalt taotlust, et neile avalikustataks normaalväärtuse arvutused. Eespool punktides 169 ja 170 öeldut arvestades ei saa järelikult hageja vastu igal juhul tugineda viimasena mainitute õigusele tutvuda nende arvutustega.

177 Lisaks sellele tuleb sarnaselt hageja väitele tõdeda, et võrdlusriigi tootja poolt hagejale antud luba tutvuda selle tootja andmetega, millel põhinevad normaalväärtuse arvutused, muutis objektiivselt hageja olukorda nende arvutuste konfidentsiaalsuse osas võrreldes teiste valimisse kaasatud Hiina eksportivate tootjatega.

178 Puudub nimelt vaidlus selle üle, et erinevalt hagejast ei andnud võrdlusriigi tootja teistele valimisse kaasatud Hiina eksportivatele tootjatele luba tutvuda tema poolt komisjonile normaalväärtuse arvutamise otstarbel antud andmetega. Algmääruse artikli 19 lõike 5 sõnastusest nähtub, et sellise loa puudumisel ei tohi institutsioonid avalikustada teavet, mille käsitlemist konfidentsiaalsena selle andja on nõudnud. Ent nagu on märgitud eespool punktides 164–168, tuleneb seevastu määruse artikli 19 lõike 1 ja artikli 20 lõike 4 sõnastusest koostoimes kohtupraktikaga, et ka siis, kui tegemist on laadilt konfidentsiaalse teabega ja eelkõige ärisaladusega, on institutsioonidel teatav kaalutlusruum, mis nõuab nimetatud konfidentsiaalsusega kaitstavate huvide ja teabe avalikustamist taotlevate isikute kaitseõiguste omavahel kaalumist. Erinevalt hageja väidetust ei anna võrdlusriigi tootja luba talle tõepoolest automaatselt õigust tutvuda teabega, mida ta taotleb. Vastab siiski tõele, et erinevalt teistest valimisse kaasatud Hiina eksportivatest tootjatest oli hagejal selle loa tõttu vähemalt õigus nõuda oma taotluse põhjendatuse uurimist nii, et omavahel kaalutaks tema kaitseõigusi ja taotletud teabe konfidentsiaalsusega kaitstud huve.

179 Seda järeldust ei sea kahtluse alla institutsioonide argumendid, millega soovitakse vaidlustada eelnimetatud loa ulatus.

180 Kõigepealt ei oma nimelt tähtsust asjaolu, et võrdlusriigi tootja antud luba hõlmas selle määratlusest tulenevalt teavet, mille see tootja andis komisjonile ja mitte selle teabe põhjal tehtud normaalväärtuse arvutusi. Nimelt nagu hageja ise repliigis esile tõi, põhineb normaalväärtuse arvutuste uurimismenetluses konfidentsiaalsena käsitlemine nende arvutuste aluseks olevate võrdlusriigi tootjalt saadud andmete konfidentsiaalsusel. Nõnda ei teinud komisjon ajavahemikus 18.–21. märts 2013 toimunud e-kirjavahetuses mingit vahet nende arvutuste konfidentsiaalsusel ja nende aluseks olevate andmete konfidentsiaalsusel kui ta jättis rahuldamata hageja taotluse need arvutused avalikustada (punktid 38 ja 138 eespool). Lisaks sellele tegi komisjon isegi lõpliku avalikustamise dokumendi edastamise etapis täpsustuse, et varjas normaalväärtuse arvutused vajaduse tõttu kaitsta võrdlusriigi tootjalt saadud teabe konfidentsiaalsust (vt punkt 133 eespool).

181 Järgmiseks tuleb samuti tagasi lükata institutsioonide argument, mille kohaselt algmääruse artikli 19 lõikes 5 ette nähtud konfidentsiaalset teavet andnud isiku luba ei saa mõjutada teavet, mis on laadilt konfidentsiaalne. Nagu nähtub eespool punktidest 139–143, ei põhine võrdlusriigi tootja loa ulatuse selline tõlgendus samal eeldusel, kui see, mida kaitses nõukogu ajavahemikus 18.–21. märtsil toimunud e-kirjavahetuses ja on tegelikult viimati mainitud eelsusega vastuolus. Niisiis soovivad institutsioonid selle argumendiga tegelikult saavutada seda, et Üldkohus asendaks nende tõlgenduse selle tõlgendusega, mida komisjon kaitses uurimismenetluse käigus, millega Üldkohus eespool punktides 150 ja 151 esitatud põhjustel nõustuda ei saa.

182 Igal juhul ja isegi kui komisjon olnuks uurimismenetluse etapis seisukohal, et võrdlusriigi tootja luba ei mõjuta laadilt konfidentsiaalset teavet, ei saa sellise seisukohaga nõustuda.

183 Nimelt tuleneb esiteks algmääruse artikli 19 lõike 5 sõnastusest, et selles sättes nimetatud luba käib kogu teabe kohta, mille osas on esitatud konfidentsiaalsustaotlus, ja mitte üksnes seda teavet, mille osas sellist konfidentsiaalsena käsitlemist peetakse põhjendatuks ja millele viitab algmääruse artikli 19 lõige 1.

184 Seda tõlgendust toetab asjaolu, et algmääruse artikli 19 lõike 3 kohaselt on ainus järeldus, mille ametiasutused saavad omal algatusel teha siis, kui konfidentsiaalsustaotlus ei ole põhjendatud ja taotluse esitaja seda tagasi ei võta, et nad jätavad selle teabe arvesse võtmata. Nõnda ei takista isegi sellises olukorras asjaomase isiku loa puudumine selle teabe avalikustamist.

185 Vastupidi institutsioonide tõlgendusele on algmääruse artikli 19 lõikes 5 ette nähtud loa kohaldamisala seega tegelikult laiem ja mitte rohkem piiratud kui algmääruse artikli 19 lõikes 1 ette nähtu puhul.

186 Teiseks ei saa algmääruse artikli 19 lõikes 1 ette nähtud vahetegemisel laadilt konfidentsiaalse teabe ning teabe esitanud isiku konkreetse taotluse alusel konfidentsiaalsena käsitletava teabe vahel olla selline toime, nagu seda mõistavad institutsioonid. On tõsi, et seda võib tõlgendada nii, et see võimaldab pädevatel asutustel kaitsta esimese kategooria teavet ka vastavasisulise taotluse puudumise korral. Ent see laadilt konfidentsiaalse teabe kategooria võib samuti hõlmata teavet, mille kohta on teabe andja lisaks esitanud konkreetse konfidentsiaalsustaotluse.

187 Vastab tõele, et eelkõige eespool punktis 165 meenutatud ärisaladuse erilise kaitse põhimõtet arvestades sõltub laadilt konfidentsiaalse teabe konfidentsiaalsus sisuliselt pädeva ametiasutuse sellekohasest objektiivsest hinnangust, nii et selle teabe osas ei ole konfidentsiaalsustaotlusel otsustavat tähtsust. Siiski ei saa selle põhjal tuletada vastupidi, et selle teabe andnud isiku luba ei mõjuta pädeva asutuse otsust see teave avalikustada või avalikustamata jätta. Nimelt nähtub eespool punktides 164–168 öeldust, et teatavatel juhtudel ei saa sellise laadilt konfidentsiaalse teabe avalikustamist välistada. Neil asjaoludel omab see, kui selle teabe andnud isik annab loa selle avalikustamiseks, paratamatult tähtsust, kuna vastavalt eespool punktis 178 öeldule nähtub algmääruse artikli 19 lõike 5 sõnastusest, et üksnes sellise loa olemasolu korral võivad institutsioonid asjaomase teabe avalikustada.

188 Seda tõlgendust toetab dumpinguvastase lepingu artikkel 65, mis on sisuliselt üle võetud algmääruse artikliga 19 ja mille kohaselt uurimisasutustele konfidentsiaalset teavet andnud isiku luba hõlmab nii laadilt konfidentsiaalse teabe kategooriat kui ka teavet, „mille on konfidentsiaalsena esitanud [...] uurimise osalised“. Seose sellega tuleb meelde tuletada, et vastavalt väljakujunenud kohtupraktikale tuleb WTO eeskirjade kohaldamise raames liidu sõlmitud rahvusvaheliste lepingute ülimuslikkuse tõttu liidu teisese õiguse aktide suhtes neid akte tõlgendada, niivõrd kui see on võimalik, kooskõlas nende lepingutega (vt kohtuotsus, 10.11.2011, X ja X BV, C-319/10 ja C-320/10, EU:C:2011:720, punkt 44 ja seal viidatud kohtupraktika) See kohtupraktika kohaldub eriti dumpinguvastaste meetmete valdkonnas, juhul kui on tuvastatud, et algmääruse asjaomane säte on kehtestatud dumpinguvastase lepingu raames võetud konkreetse kohustuse rakendamiseks (vt selle kohta kohtuotsused, Nakajima *vs.* nõukogu, punkt 163 eespool, EU:C:1991:186, punktid 29–31, ja 9.1.2003, Petrotub ja Republica *vs.* nõukogu, C-76/00 P, EKL, EU:C:2003:4, punktid 55–57).

189 Vastupidi nõukogu poolt kohtuistungil väidetule ei sea 16. juuli 2015. aasta kohtuotsus komisjon *vs.* Rusal Armenal (C-21/14 P, EKL, EU:C:2015:494) kahtluse alla selle kohtupraktika kohaldamist algmääruse artikli 19 tõlgendamisel dumpinguvastase lepingu artiklist 6.5 lähtudes. Nimelt nähtub viidatud kohtuotsuse punktidest 47–53, et Euroopa Kohus piirdus selles otsuses tõdemusega, et algmääruse artikli 2 lõige 7 kujutab endast liidu seadusandja seadusandliku pädevuse teostamist liidu õiguskorrale omast lähenemist aluseks võttes, ning et seega ei ole võimalik tuvastada, et liidu seadusandja tahtis selle sätte vastuvõtmisega rakendada dumpinguvastase lepingu artiklis 2 ette nähtud konkreetseid kohustusi (kohtuotsus komisjon *vs.* Rusal Armenal, eespool viidatud, EU:C:2015:494, punktid 47–53). Seevastu ei esitanud Euroopa Kohus nimetatud kohtuotsuses järeldust selle kohta, kas algmääruse artikkel 19 kujutab endast liidu õiguskorrale omast lähenemist, mis on erinev dumpinguvastase lepingu omast.

190 Dumpinguvastase lepingu artikli 6.5 sõnastust kordavate algmääruse artikli 19 lõigete 1 ja 5 sõnastusest endast tuleneb, et nende sätetega soovis liidu seadusandja ilmselgelt rakendada dumpinguvastase lepingu nimetatud sättest tulenevaid konkreetseid kohustusi. See, et liidu seadusandja otsustas

kasutada dumpinguvastase lepingu artikli 6.5 omast erinevat struktuuri, korrates selle artikli kaht osa algmääruse artikli 19 kahes eri lõikes, ei osuta iseenesest liidu seadusandja soovile kasutada liidu õiguskorrale omast, dumpinguvastasest lepingust erinevat lähenemist. See valik jääb liidu seadusandjal dumpinguvastase lepingu artiklist 6.5 tulenevate kohustuste rakendamiseks oleva kaalutlusruumi raamesse, nii et see ei takista algmääruse artikli 19 lõigete 1 ja 5 tõlgendamist dumpinguvastase lepingu nimetatud artiklist lähtudes.

191 Lõpetuseks ei saa – sõltumata antavast tõlgendusest – nõustuda ka institutsioonide selle argumendiga, mille kohaselt võrdlusriigi tootja poolt hagejale antud luba ei ole objektiivne kriteerium eespool punktis 158 meenutatud kohtupraktika tähenduses, vaid subjektiivne kriteerium, mis lähtub huvitatud isikust ning ei ole seega piisav võrdsest kohtlemisest erandi tegemiseks. Esiteks nimelt väidetakse selle argumendiga tegelikult taas kord, et võrdlusriigi tootja luba ei saa muuta tema antud teabe objektiivselt konfidentsiaalset laadi, mis tuleneb sellest, et tegemist on ärisaladusega, millega eespool punktides 180–190 esitatud põhjustel ei saa nõustuda.

192 Teiseks, isegi kui institutsioonid selle argumendiga soovivad väita, et võrdlusriigi tootja ei andnud seda luba objektiivse hinnangu alusel selle teabe konfidentsiaalsusele hageja suhtes, vaid viimase kui tema kaubanduspartneri ja tema vahel olevale subjektiivsele suhtele tuginedes, siis tuleb see argument põhjendamatuse tõttu tagasi lükata. Nagu nimelt nähtub algmääruse artikli 19 lõike 5 sõnastusest, ei mõjuta selles sättes ette nähtud loa ulatust konfidentsiaalset teavet andnud isiku põhjendused selle loa andmiseks. Nagu eespool punktis 178 on öeldud, kohustab see säte institutsioone keelduma selle teabe avalikustamisest, kui seda luba antud ei ole, ja seda sõltumata asjaoludest. Viidatud sättes selle loaga seoses ette nähtud ainsa konkreetse tingimuse kohaselt on tegemist eriloaga, st see luba peab olema sõnaselge. Järelikult isegi siis, kui käesoleval juhul andis võrdlusriigi tootja hagejale nende vahelisele äripartnerlusele tuginedes loa tutvuda tema poolt komisjonile esitatud teabega, ei saa see asjaolu olla takistuseks nimetatud loa käsitlemisele asjaoluna, mis asetab hageja teiste valimisse kaasatud Hiina eksportivate tootjatega võrreldes objektiivselt erinevasse olukorda. Vastupidi nõukogu väidetele ei saa hagejale ette heita seda, et ta vaidleb vastu väidetavale „süsteemsele tasakaalule“, mis nõukogu sõnul kehtestati algmäärusega, põhjendusel, et hageja tugineb võrdlusriigi tootja poolt talle ainult nendevahelise äripartnerluse alusel antud konfidentsiaalse teabega tutvumise loale.

193 Seega järeldub kõigest eespool öeldust, et komisjon tugines hageja poolt talle esitatud normaalväärtuse arvutuste avalikustamise taotluse tagasilükkamisel ekslikult võrdse kohtlemise vajadusest tulenevale põhjendusele. Järelikult tuleb tuvastada, et seda otsust tehes rikkus komisjon hageja kaitseõigusi. Nagu on öeldud eespool punktis 136, ei ole nimelt vaidlust küsimuses, et need arvutused on käesoleval juhul olulised kaalutlused algmääruse artikli 20 lõike 2 tähenduses, mida oleks saanud hagejale edastada selleks, et tal oleks võimalik esitada tõhusalt oma märkused nende kohta enne lõplike meetmete võtmist. Komisjoni vale põhjendus keeldumisele anda hagejale võimalus tutvuda nende arvutustega kujutab endast seega iseenesest nende õiguste rikkumist, mida eespool punktides 150 ja 151 esitatud põhjustel ei saa heastada institutsioonide poolt käesoleva hagimenetluse raames esitatud teiste keeldumispõhjuste olemasolu.

194 Siiski tuleb viiendaks eespool punktis 81 meenutatud kohtupraktikale tuginedes kontrollida, kas vastavalt hageja väitele on olemas võimalus, et eespool punktis 193 tuvastatud eeskirjade rikkumise tõttu võis haldusmenetluse tulemus olla teistsugune, mis mõjutab seega konkreetselt tema kaitseõigusi. Seoses sellega tuleb meenutada, et hageja ei pea tõendama, et institutsioonide otsus võinuks olla teistsugune, vaid üksnes seda, et selline võimalus ei ole täiesti välistatud, kuna ta oleks saanud end paremini kaitsta, kui menetluses ei oleks esinenud puudusi (kohtuotsused, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware *vs.* nõukogu, punkt 62 eespool, EU:C:2009:598, punktid 81 ja 94, ja nõukogu ja komisjon *vs.* Interpipe Niko Tube ja Interpipe NRTP, punkt 81 eespool, EU:C:2012:78, punktid 78 ja 79).

195 Käesoleval juhul väidab hageja selles küsimuses, et eespool punktis 193 tuvastatud eeskirjade rikkumise puudumise korral võinuks menetluse tulemus olla teistsugune, sest ta oleks analüüsinud normaalväärtuse kindlaks tegemist üksikasjalikult ja oleks esitanud oma seisukohad nende arvutuste kohta. Lisaks oleks hageja enda sõnul saanud esile tuua vead ja välja pakkuda muid kohandusi kui need, mida kasutati.

196 Kõigepealt tuleb uurida, kas komisjon pidi igal juhul tagasi lükkama hageja taotluse avalikustada normaalväärtuse arvutused mõnel institutsioonide poolt käesoleva hagimenetluse raames esitatud ja eespool punktides 142 ja 143 välja toodud põhjusel. Nagu Euroopa Kohus on varem otsustanud, on võimalus, et uurimismenetluse tulemus olnuks sellise eeskirjade rikkumise, nagu on tuvastatud eespool punktis 193, puudumise korral teistsugune, välistatud siis, kui algmääruse asjakohased sätted keelavad komisjonil igal juhul hageja taotluse rahuldamise (vt selle kohta analoogia alusel kohtuotsus Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware *vs.* nõukogu, punkt 62 eespool, EU:C:2009:598, punkt 109). Teisisõnu on vaja kontrollida kas, sõltumata käesoleval juhul komisjoni poolt kasutatud võrdse kohtlemise põhjenduse ekslikkusest, puudus komisjonil igal juhul igasugune kaalutlusruum hageja esitatud normaalväärtuse arvutuste avalikustamise taotluse rahuldamiseks kas selle tõttu, et tegemist oli laadilt sisedokumendiga, või selle tõttu, et need arvutused olid laadilt konfidentsiaalsed selle sama artikli lõike 1 tähenduses.

197 Tuleb tõdeda, et käesoleval juhul ei ole tegemist sellise olukorraga.

198 Esiteks tuleb märkida, et vastavalt algmääruse artikli 19 lõikele 5 on institutsioonidel lubatud sisedokumente avalikustada siis, kui see on selles määruses sätestatud erijuhtudel ette nähtud. Eelkõige tuleb eespool punktis 94 meenutatud kohtupraktikal põhinevat konfidentsiaalsusnõude ja huvitatud isikute teabe saamise õiguse ühitamise eesmärki aluseks võttes asuda seisukohale, et sisedokumentide avalikustamine on nimetatud sätte tähenduses selles määruses sätestatud juhtudel ette nähtud siis, kui neis dokumentides sisalduvad olulised kaalutlused algmääruse artikli 20 lõike 2 tähenduses. Nagu on märgitud eespool punktis 136, puudub käesoleval juhul vaidlus selle üle, et normaalväärtuse arvutuste näol on tegemist oluliste kaalutlustega algmääruse artikli 20 lõike 2 tähenduses, mida võidakse hagejale avalikustada. Nagu institutsioonid kohtuistungil möönsid, on lisaks sellele vaieldamatu ka see, et kui normaalväärtuse arvutused oleksid põhinenud hageja omamaistel hindadel, siis talle turumajandusliku kohtlemise võimaldamise korral oleks komisjon saanud need arvutused talle avalikustada. Järelikult ei saa isegi siis, kui nende arvutuste kvalifitseerimine sisedokumendiks algmääruse artikli 19 lõike 5 tähenduses oleks juriidiliselt õige, käesoleval juhul olla selle tagajärjeks komisjoni kohustus avalikustada hagejale normaalväärtuse arvutused.

199 Teiseks, nagu on öeldud eespool punktides 164 ja 165, ei nähtu algmääruse artikli 19 konkreetsetest sätetest, mis on ette nähtud kaitsma dumpinguvastase uurimise käigus kasutatud teabe konfidentsiaalsust, ega ka kohtupraktikast, et ärisaladuseks liigituva teabe kaitse nõuab põhimõtteliselt, et välistatud oleks selle teabe mis tahes avalikustamine huvitatud isikutele ja seda asjaoludest sõltumata. Eriti tuleb hinnata huvitatud isiku konkreetset olukorda seoses selle teabega ja eelkõige selle huvitatud isiku seisundit turul võrreldes seda teavet andnud isiku vastava seisundiga. Lisaks sellele tuleb omavahel kaaluda ärisaladuse kaitsega tagatud huve ja huvitatud isikute kaitseõigusi.

200 Järelikult ei piisa käesoleval juhul ainult sellest asjaolust, et võrdlusriigi tootja antud teave liigitub ärisaladuseks, iseenesest selleks, et komisjon oleks igal juhul kohustatud tagasi lükkama hageja taotluse avalikustada normaalväärtuse arvutused. On selge, et seda järeldust ei sea kahtluse alla institutsioonide argument, et kuupäeval, mil komisjon jättis rahuldamata normaalväärtuse arvutuste avalikustamise taotluse, ei teadnud ta, täpselt millises ulatuses oli võrdlusriigi tootja ise hagejale teavet esitanud. Seoses sellega piisab, kui sarnaselt hageja enda poolt kohtuistungil väidetule tõdeda, et oma 18. märtsi 2013. aasta e-kirjas (vt punkt 35 eespool) märkis võrdlusriigi tootja, et edastas ise hagejale selle teabe, mille hagejale avalikustamiseks ta oli komisjonile loa andnud. Järelikult ei takistanud sellest päevast alates miski komisjoni palumast hagejal esitada talle need dokumendid, mis hageja sai võrdlusriigi tootjalt, et institutsioon saaks kontrollida selle hetke seisuga hageja käsutuses oleva teabe ulatust.

201 Samuti tuleb kõigepealt tagasi lükata nõukogu argument, et olukorras, kus hageja ei ole esitanud taotlust, et läbivaatamise eest vastutav ametnik kontrolliks andmeid ja komisjoni arvutusi, ei saa ta tõendada, et menetluse tulemus võinuks olla teistsugune.

202 Seoses sellega tuleb märkida, et eespool punktis 37 osundatud otsuse 2012/199 artikkel 15 näeb ette, et huvitatud isiku taotlusel võib ärakuulamise eest vastutav ametnik vaadata läbi laadilt konfidentsiaalse teabe, mille kohta ei saa kokkuvõtet teha ja millega see isik ei saa tutvuda, et teha kindlaks, kuidas on kõnealust teavet kasutanud uurimise eest vastutavad komisjoni talitused. Lisaks täpsustab see säte, et ärakuulamise eest vastutav ametnik teatab taotluse esitanud isikule, kas tema arvates on isiku eest varjatud teave asjakohane selle isiku kaitse seisukohalt ja, vajaduse korral, kas uurimisega seotud talitused on nõuetekohaselt kajastanud teavet asjaolude ja kaalutluste kohta, mille alusel nad on oma järeldused teinud.

203 Ent käesoleval juhul ei oma tähtsust see, et hageja ei pöördunud otsuse 2012/199 artiklis 15 ette nähtud läbivaatamise taotlusega ärakuulamise eest vastutava ametniku poole. Nimelt nagu tuleneb eespool punktis 202 meenutatud asjaomase sätte sisust, käib see ainult sellise teabe kohta, mis on ärakuulamise eest vastutav ametniku poole pöördunud huvitatud isiku seisukohalt võttes laadilt konfidentsiaalne ja millega see isik seetõttu tutvuda ei saa. Nagu on tuvastatud eespool punktis 193, ei ole komisjon esitanud ühetegi õiguspärast põhjendust sellele, miks normaalväärtuse arvutused on hageja osas konfidentsiaalsed. Neil tingimustel ei saa hagejale ette heita seda, et ta ei taotlenud nende arvutuste läbivaatamist ärakuulamise eest vastutava ametniku poolt.

204 Järgmiseks tuleb uurida, kas normaalväärtuse arvutuste avalikustamise taotluse kuupäeva, st 21. märtsi 2013. aasta seisuga hageja käsutuses oleva teabe ulatusega võrreldes oleks ta nende arvutustega tutvumise tulemusel saanud enda väite kohaselt esitada täiendavad märkused, tuues eelkõige välja vead või pakkudes välja uusi kohandusi, nii et menetluse tulemus võinuks olla teistsugune.

205 Nagu nähtub eespool punktidest 26, 27, ja 32–34, sisaldas komisjoni poolt uurimismenetluses avalikustatud teave suhteliselt täpseid andmeid normaalväärtuse kindlaks tegemiseks kasutatud meetodi kohta ning andmeid hageja eksportmüügi kohta tooteliigi kaupa, võrrelduna normaalväärtuse arvutustega. Nagu on meelde tuletatud eespool punktis 35, edastas lisaks võrdlusriigi tootja hagejale need ettevõttesisesed andmed, mille ta oli esitanud komisjonile, ning konkreetselt raamatupidamisandmed ja üksikasjalikud andmed hindade kohta India turul, millele komisjon tugines normaalväärtuse arvutamisel.

206 Nende andmete põhjal ning arvestades lisaks hageja taolise ettevõtja puhul tavapärast majanduslikku ja raamatupidamisalast pädevust oli hagejal põhimõtteliselt võimalik vähemalt teha ise normaalväärtuse arvutused ja võrrelda lõpptulemust asjaomase institutsiooni poolt samu andmeid kasutades saadud tulemusega. Kuna lisaks edastati lõpliku avalikustamise dokumendis hagejale komisjoni arvutused eksportmüügi kohta tooteliigi kaupa, siis oli hagejal igal juhul võimalik teha enda arvutused oma dumpingumarginaali kohta tooteliigi kaupa, ning kohtuistungil hageja seda ka möönis.

207 Siiski tuleb teha järeldus, et komisjoni normaalväärtuse arvutuste saamine oleks hageja jaoks ilmselgelt kujutanud sellise teabe olulist lisandumist, mis juhtumi asjaolusid arvestades oleks tal võimaldanud esitada varem esitatutega võrreldes asjakohasemaid märkusi.

208 Kõigepealt on ilmselge, et kui huvitatud isiku käsutuses on komisjoni üksikasjalikud arvutused nende arvutuste tegemiseks kasutatud andmete asemel, siis on tal üldiselt võimalik esitada enda kaitse seisukohalt täpsemaid märkusi. Nimelt saab huvitatud isik siis täpselt kontrollida seda, kuidas komisjon neid andmeid kasutas, ja võrrelda neid enda arvutustega, mille põhjal ta saab tuvastada võimalikud komisjoni vead, mis muidu jääksid märkamata. Peale selle osutab institutsioonide praktika sellele, et ka nende arvates võimaldab see, et huvitatud isikute käsutuses on seoses dumpingumarginaali kindlaks määramisega üksikasjalikud arvutused, viimastel tõhusalt teostada oma kaitseõigusi. Nagu institutsioonid kohtuistungil Üldkohtu küsimusele vastates möönsid, on

institutsioonidel nimelt tavaks edastada eksportivatele tootjatele üksikasjalikud normaalväärtuse arvutused siis, kui need põhinevad nende eksportivate tootjate omamaisel müügil. Nagu tuletati meelde eespool punktis 205, edastas komisjon sama moodi hagejale ekspordihinna arvutused tooteliigi kaupa, kuigi varjas konfidentsiaalsuse kaalutlustel hageja puhul normaalväärtuse arvutused tooteliigi kaupa.

209 Järgmiseks olgu märgitud, et käesoleva juhtumi konkreetsetel asjaoludel piiras see, et hageja ei saanud tutvuda normaalväärtuse arvutustega, oluliselt tema võimalusi esitada suuremal hulgal asjakohaseid märkusi, võrreldes olukorraga, kui ta oleks saanud need arvutused enda käsutusse.

210 Esiteks jäi hagejale nimelt väga lühike aeg võrdlusriigi tootjalt saadud andmete kasutamiseks. Nagu eespool punktis 35 on meenutatud, andis võrdlusriigi tootja komisjonile loa nende andmete avalikustamiseks ja edastas need samal ajal hagejale 18. märtsil 2013. Lisaks sellele taotles hageja samal päeval komisjonilt võimalust tutvuda normaalväärtuse arvutustega. Kuna komisjoni poolt algmääruse artikli 20 lõike 5 alusel huvitatud isikutele märkuste esitamiseks määratud tähtaeg lõppes 25. märtsil 2013, siis oli hagejal järelikult kõige enam seitse päeva võrdlusriigi tootjalt saadud andmete kasutamiseks. On ilmselge, et selle ajavahemiku jooksul oli hagejal raske välja selgitada isegi osa normaalväärtuse arvutustest, eriti kui arvestada hageja poolt kohtuistungil rõhutatud asjaolu, et dumpingumarginaali kindlaks määramisel arvesse võetud tooteliike on väga palju. Nagu nähtub 25. märtsi 2013. aasta avalikustamise dokumendi kohta hageja poolt esitatud märkustes olevatest väidetest, mida vaidlustatud ei ole, oli neid tooteliike 1645 (vt punkt 40 eespool). Sellest järeldub, et kui hageja oleks sama ajavahemiku jooksul saanud kasutada komisjoni normaalväärtuse arvutusi, siis oleks ta saanud kindlaks teha vead või lahknevused enda ja komisjoni arvutuste vahel, või vähemalt oleks saanud teha need kindlaks õigeks ajaks.

211 Teiseks, nagu hageja sisuliselt kohtuistungil väitis, omab asjaolu, et tal puudus käesoleval juhul teatav teave arvutuste tegemise meetodi kohta, tähtsust selle hindamisel, kas menetluse tulemus võinuks olla teistsugune, kui komisjon oleks normaalväärtuse arvutused avalikustanud. Nagu on välja toodud eespool punktides 119 ja 120, oli nimelt toote kokkusobimatute liikide normaalväärtuse arvutamise meetod hagejale 18. märsi 2013. aasta seisuga ainult üldjoontes teada. Eelkõige ei teadnud ta selle kuupäeva seisuga, millist võrdlusturgu ja milliseid võrdlushindu oli komisjon kasutanud selleks, et arvutada normaalväärtuse selle kohanduse turuväärtus, mis tulenes füüsilistest erinevustes nende tooteliikide ja toote kokkusobivate liikide vahel. Nagu on märgitud eespool punktis 120, moodustasid need toote kokkusobimatud liigid 83% kõigist ekspordiks müüdud tooteliikidest, millega arvestati hageja dumpingumarginaali arvutamisel, ja teiseks enam kui 40% tema eksportmüügi kogumahust. Kui hageja käsutuses oleks olnud normaalväärtuse arvutused tooteliigi kaupa, oleks ta vähemalt saanud esitada märkused seda meetodit kasutades saadud tulemuste kohta. Hageja oleks vajaduse korral saanud võrrelda neid tulemusi end tulemustega, mis olid saadud teist meetodit kasutades. Selle tõttu oleks ta saanud komisjoni kasutatud meetodi kohta esitada täpsema vaidlustuse ja tal oleks seega olnud suurem võimalus saavutada oma vastuväidetega arvestamine komisjoni poolt, mida käesoleval juhul ei juhtunud.

212 Lõpetuseks – ja nagu hageja ise kohtuistungil meelde tuletas –, esitas ta uurimismenetluse käigus juba tema käsutuses oleva teabe põhjal teatava hulga märkusi, millest mõnede tulemusel normaalväärtuse arvutamise meetodit muudeti. Nagu eespool punktides 45 ja 46 on meelde tuletatud, nõustusid institutsioonid nimelt esiteks arvutama tema dumpingumarginaaliga seonduva normaalväärtuse võrdlusriigi tootja omamaise müügi alusel ja mitte kasutama arvestuslikku normaalväärtust, ning teiseks arvestama selle dumpingumarginaali osas toote kokkusobimatute liikidega ja seega määrama nende tooteliikide jaoks kindlaks normaalväärtuse. Seega saab õiguspäraselt eeldada, et kui hageja käsutuses oleks olnud normaalväärtuse arvutused tooteliigi tasandil, mis eespool punktides 207–209 öeldu kohaselt kujutasid endast teabe hulga olulist suurenemist, siis oleks ta üritanud seda teavet võimalikult suurel määral tõhusalt kasutada oma kaitseõiguste teostamiseks.

213 Kõigil eespool punktides 207–212 esitatud põhjustel ei ole seega välistatud võimalus, et hageja esitatud normaalväärtuse arvutuste avalikustamise taotluse rahuldamise korral võinuks menetluse tulemus olla teistsugune.

214 Institutsioonide esitatud argumendid seda järeldust kahtluse alla ei sea. Esiteks olgu öeldud, et institutsioonid ei saa tugineda eespool punktis 62 viidatud kohtuotsuse Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware *vs.* nõukogu (EU:C:2009:598) punktile 81, selleks et väita, et hageja peab tõendama, et menetluse tulemus võinuks olla teistsugune, kui tema käsutuses oleks olnud normaalväärtuse arvutused. Nagu nähtub eespool punktist 81, peab tõepoolest paika, et selles eespool punktis 62 viidatud kohtuotsuses Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware *vs.* nõukogu (EU:C:2009:598) tuletas Euroopa Kohus meelde põhimõtet, mille kohaselt peab hageja tõendama, et tema poolt kritiseeritava menetluses esineva puuduse tõttu on võimalik, et haldusmenetluse tulemus võinuks olla teistsugune, mis mõjutab seega konkreetselt tema kaitseõigusi. Kuid sama otsuse punktis 94 täpsustab Euroopa Kohus selle põhimõtte ulatust, märkides, et kohtupraktika kohaselt ei saa selle kohustuse tõttu kohustada hagejat tõendama, et komisjoni otsuse sisu võinuks olla teistsugune, vaid üksnes seda, et see võimalus ei ole täielikult välistatud, juhul kui asjaomase menetluses esineva puuduse puudumise korral oleks ta saanud end paremini kaitsta (vt kohtuotsus Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware *vs.* nõukogu, punkt 62 eespool, EU:C:2009:598, punktid 81–94).

215 Neil asjaoludel ei saa hagejalt nõuda, et ta tõendaks enda käsutuses olevate andmete põhjal, et komisjon on teinud vigu normaalväärtuse kindlaks määramisel, selleks, et saaks teha järelduse, et menetluse tulemus võinuks olla teistsugune, kui talle oleks avalikustatud normaalväärtuse arvutused.

216 Arvestades nimelt esiteks asjaolu, et hagejale oli komisjoni poolt kasutatud meetod ainult üldjoontes teada, nagu on öeldud eespool punktis 211, ei saa välistada, et tooteliigi kaupa normaalväärtuse arvutuste analüüsimisel oleks kindlaks tehtud teatavaid vigu.

217 Teiseks, nagu on öeldud eespool punktis 210, isegi kui hageja oleks saanud sellised vead kindlaks teha võrdlusriigi tootjalt saadud andmete alusel, ei oleks ta seda saanud teha sama kiiresti, milline asjaolu tal kasutada olnud tähtaega arvestades võis osutuda määravaks tema kaitseõiguste teostamisel.

218 Seetõttu ei saa käesoleva juhtumi asjaolusid arvestades pidada institutsioonide väidet, et käesoleva hagimenetluse raames ei ole hageja tõendanud normaalväärtuse kindlaks määramisel tehtud vigade olemasolu, igal juhul piisavaks asjaoluks, et välistada võimalus, et menetluse tulemus võinuks olla teistsugune.

219 Lisaks ei saa samadel põhjustel lugeda asjakohaseks nõukogu poolt esile toodud asjaolu, et igal juhul on huvitatud isikutel vastavalt algmääruse artikli 20 lõikele 5 pärast lõpliku avalikustamise dokumendi edastamist märkuste esitamiseks ainult kümme päeva aega. Eelöeldust järeldub nimelt, et käesolevas asjas on küsimus selles, kas hagejal tegelikult kasutada olnud ajavahemiku – mis pealegi oli eelviidatud kümnepäevasest tähtajast lühem – jooksul oleks ta normaalväärtuse arvutustega tutvumise võimaluse korral saanud oma kaitseõigusi teostada paremini kui ainult nende arvutuste aluseks olevate andmetega tutvudes.

220 Lisaks ei saa uurides küsimust, kas eespool punktis 193 Üldkohtu poolt tuvastatud rikkumise puudumise korral võinuks menetluse tulemus olla teistsugune, arvesse võtta nõukogu väidet, et hagejal oli igal juhul piisaval määral teavet selleks, et teostada tõhusalt oma kaitseõigusi. See asjaolu saab olukorrast sõltuvalt mõjutada ainult vastust küsimusele, kas rikkumine toimus või mitte. Igal juhul esitas komisjon, nagu on öeldud eespool punktis 139, normaalväärtuse arvutuste avalikustamisest keeldudes ainult ühe põhjenduse, mille kohaselt selle teabe avalikustamine konkreetselt hagejale ei ole võimalik vajaduse tõttu tagada võrdne kohtlemine teiste valimisse kaasatud eksportivate tootjatega. Seega ei põhinenud see keeldumine asjaolul, et hageja käsutuses oli tema kaitseõiguste teostamiseks piisaval määral teavet. Pealegi on institutsioonid ise üldjoontes seisukohal, nagu on märgitud eespool

punktis 208, et arvestades teabe konfidentsiaalsuse tagamise nõuet, on need üksikasjalikud arvutused, millel põhineb ettevõtja dumpingumarginaali kindlaks määramine, selle ettevõtja huvide kaitse seisukohalt vajalik teave ja et seetõttu peavad need sisalduma nii ajutise kui ka lõpliku avalikustamise dokumendid.

221 Seega tuleneb kõigest eelöeldust, et esimese väite esimene osa on põhjendatud ja et sel alusel tuleb kõnealuse väitega nõustuda. Seega tuleb vaidlustatud määrus hagejat puudutavas osas tühistada, ilma et oleks vaja käsitleda teist, kolmandat ja viiendat väidet.

Kohtukulud

222 Vastavalt Üldkohtu kodukorra artikli 134 lõikele 1 on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

223 Kodukorra artikli 138 lõike 1 alusel kannavad menetlusse astunud liikmesriigid ja institutsioonid ise oma kohtukulud.

224 Kuna käesoleval juhul on nõukogu kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud vastavalt hageja nõudele välja mõista nõukogult. Lisaks sellele kannab komisjon kui menetlusse astunud institutsioon ise oma kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (kaheksas koda),

otsustab:

1. **Tühistada nõukogu 13. mai 2013. aasta rakendusmäärus (EÜ) nr 430/2013, millega kehtestatakse lõplik dumpinguvastane tollimaks Hiina Rahvavabariigist ja Taist pärit tempermalmist valatud keermestatud toruliitmike impordi suhtes, nõutakse lõplikult sisse sellise impordi suhtes kehtestatud ajutine tollimaks ning lõpetatakse menetlus Indoneesia suhtes, Jinan Meide Casting Co. Ltd-d puudutavas osas.**

2. **Jätta Euroopa Liidu Nõukogu kohtukulud tema enda kanda ja mõista temalt välja Jinan Meide Casting Co. Ltd kohtukulud.**

3. **Jätta Euroopa Komisjoni kohtukulud tema enda kanda.**

Gratsias Kancheva Wetter

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 30. juunil 2016 Luxembourgis.

Allkirjad

Sisukord

Vaidluse taust 2

Ajutisele määrusele eelnenud, uurimismenetluses tähtsust omavad asjaolud 2

Ajutine määrus ja ajutise avalikustamise dokument 2

Ajutisele määrusele järgnenud kirjavahetus hageja ja komisjoni vahel 5

Lõplikule määrusele järgnenud kirjavahetus hageja ja komisjoni vahel 6

Vaidlustatud määrus 8

Menetlus ja poolte nõuded 8

Õiguslik käsitlus 9

Neljas väide 9

Esimene väide 14

Sissejuhatavad kaalutlused 15

Teine etteheide 17

Kolmas väiteosa 18

Esimene väiteosa 20

Kohtukulud 36